

KKG
antológia
2022

Előszó

„A könyvben nem az az érték, ami le van írva, hanem amit kiolvastunk belőle. Minden szó arra való, hogy megindítson bennünk egy folyamat, s mi ezt hitelesítsük.”

Kosztolányi fenti sorai jutottak eszembe, amikor átolvastam e készülő antológia darabjait. Hogy ezek a sorok, gondolatok, érzések, hogyan jelennek vagy jelentek meg bennünk is.

Egy életút végigkövetése, egy Mama, egy nagy csalódásból született megbocsáthatatlan vers, egy félreértés, egy különös találkozás, vagy tünékeny „Dunavirág”-életünk...

Sokszor nem is gondoljuk, hogy a folyosón látott diákok mennyi érzést, szenvedélyt hordanak magukban. Milyen érzékenyen rezdülnék a világ dolgaira, mennyire mélyen érintik meg őket a tragédiák. Hogyan gyűjtik az alkotások élményanyagát!

És milyen finom formai eszközeik vannak!

Mennyi intelligencia, magabiztos mondatszerkesztés jellemzi a prózájukat, mennyi intuitív képalkotás, költői sokszínűség a verseiket! Jó látni, hogy vannak még olyan fiatalok, akik éreznek tehetséget és erőt az íráshoz és szívesen osztják meg alkotásaikat a nagyvilággal.

Kedves Szerzők! Köszönöm nektek mindnyájunk nevében!

Kedves Olvasók! Ti pedig forgassátok- olvassátok szeretettel, hogy meg ne görbüljön „a világ gyémánttengelye”.

Budapest, 2022. december
Winkler Ágnes
magyar-történelem szakos mestertanár

Bolla Dorina Jada (11.B) *Rejtélyes mindenség*

KKG 2022. évi Alkotói pályázat 3. helyezett

Körülöttem a titkok tengere,
Mellettem a szárazföld.
Felettem a végtelen ég,
Alattam pedig az ismeretlen mélység.
Mondhatnám, hogy az ember
Sok mindent tud.
Miközben vajmi keveset,
Csak azt hiszi, hogy övé az ismeret.

Bárki meg tudná mondani,
Hogy az ég felett mi van?
A felhők felett, egészen a csillagokig,
S még annál is feljebb, vajon mi rejtőzik?

Hol a határ?
Ha van egyáltalán...
Vagy talán nincs is?
Vagy csak talán a messziség a végtelenbe burkolózik?

S vajon a mélység mit rejt?
A föld legalja?
A nagy sötétséget?
Mi a föld alapja?

Na és az óceán mélye?
Talán szörnyektől hemzseg?
Mint például az ördöghal?
S ki tudja még milyen élőlények...

Micsoda az a szél?
Tudod, hogy létezik,
Érzed a fuvallatot,
Mégsem látod.

Vagy talán beszélni tudna nekem valaki
Az érzelmek kavalkádjáról?
A gondolatokról?
Hogyan és miből lett?

Hogyan jönnek létre az ötletek?
Mi hajtja az embert a cél felé?
Mik azok az érzések,
Amik ebben segítenek?

Hogyan alakul ki a lelked világa?
Mi is az valójában?

Hogyan tudsz képzelődni?
Magad előtt más képet látni?

Hogyan érzed a lelki fájdalmat?
A félelmet?
Miért fog úgy meg?
Vagy a szorongást hogyan értelmezed?

Mi az a gyűlölet?
Mégis miért utálod a másik embert?
Miért érzed ezt?
Honnan jött az érzésed?

Micsoda az ember?
Mi ez a tekervényes rendszer,
Ami bennünk van?
Mégis miből lett?
S hogyan?

Mi ez a nagyvilág,
Ami körülöttünk áll?
Mi ez a megtervezettség,
Hogy okozat ok után következik?

Mégis hogyan működik minden?
Hogyan lélegzel?
Hogyan ver a szíved?
Mégis minden miből lett?

Mi ez az egész körfolyamat a világban?
Hogy a növények oxigént termelnek?
Hogy a vízből felhő lesz,
S abból víz?

Gondolj át jól mindent,
S látod, hogy keveset tudsz.
Ami igazán lényeges lenne,
Azt a homály fedi el.

S felteszek még négy kérdést.
Ha válaszolni tudsz igazán,
Csak akkor mondhatod el,
Hogy tiéd a tudás.

Mi ez a világ?
Mi az univerzum?
Mi ez az egész?
S kicsoda is vagyok igazából én?

Bolla Dorina Jada (11.B) *Miért?*

Haraggal indult el.
S érdekkal.
S mégis azt kérdezem:
Háborút minek?
Persze, tudom miért...
De mégsem értem még...
Minden érdek,
Minden pénz.
Bárcsak megértenék,
Hogy elég
Nagy ára van mindennek.
S senki nem ússza meg.

Hallom a puskaropogást,
A gyereksírást,
A sikolyt...
Hogy ennyi volt.
Látom az összedőlt házakat,
A plüssmacit a romok alatt.
Látom a félelmet
A szemekben.
S azt kérdezem:
Hogy csak én látom-e ezt?
Vagy csak képzelgek?
Bárcsak mindenki észrevenné...
Minden jobb lenne...
S lehetnének a fegyvert.
S nem kéne félned.
S végre az lenne,
Amit mindenki szeretne:
Béke.

Bolla Dorina Jada (11.B) *Hontalanul*

Hontalan vándor
A pusztában kóborol.
Céltalanul bolyong.
Azt se tudja, merre és miként.
Elűzött emberként

Nem látja saját értelmét.
Nem tudja, merre a cél.

Megy, megy és mégiscsak elér valahova.
Mégse lesz egészen hontalan.
Új hazát kap, új életet.
S befogadják más emberek.

De mégsem az igazi.
Nem stimmel valami.
A régi árny visszatér.
A múlt még kísért.
Felejtsd el!
Ez egy új élet!
A réginek már vége.

Valahogy nem sikerül.
Álmában régi földön jár,
A régi foteljében ül.
A régi buszmegállóban vár.
Nagyon fáj.

De azért jobb itt,
Onnan elűztek,
Itt azért szeretnek.
S mégis te,
Ha visszahívnának
A régi életedbe,
Visszamennél-e?

Bolla Dorina Jada (11.B) *Melyiket?*

Illyés Gyula 120 Irodalmi pályázat 18 év alatti különdíj, 2. helyezett

Hol zsarnokság van,
ott zsarnokság van. ¹
Ha meghajolsz,
S szemedet behunyod,
Csak akkor van biztonság, talán...
Melyiket választod?
Biztonság vagy szabadság?
Ugye nem tudod
Milyen rabnak lenni?

Menni, csinálni,
S tudni, hogy aligha van kiút.
Csak veszélyes.
Kockáztatni az életed...?
Hol zsarnokság van,
ott zsarnokság van.²
Mégfogva a vasmarokban...
Érezted valaha?
Kinyújtod a láncoktól csörgő kezedet...
S érzed a hideget.
Mégfagyaszt a félelem.
Mész, csinálod...
Talán vársz is.
Hátha történik valami.
S hirtelen meglátod a lángot,
Ami elér téged is.
S érzed, hogy felengedsz.
Lehullnak a láncok,
S szabad vagy újra.
Hol az igazságért küzdesz,
Ott zsarnokság nem lesz.

^{1,2} Illyés Gyula: Egy mondat a zsarnokságról (első két sor)

Jászcai Kinga (7.D) *Haikuk*

Az emberiség,
akárcsak sok kis láncszem,
sodorja egymást.

A lámpafény kék.
Nincs oly szép, mint a kék ég.
Ez csak utánzat.

A magány elszáll,
öröm jön a helyére:
nincs mit mondanom.

Vizes pelyhet víz
az égbolt kékje lassan.
A nap szárítja.

Szavakban úszó
el-elgondolkodtató
kis álmodozó.

Akkor tudod, hogy
mit tudtál valamikor,
ha elfelejtetd.

Az élet azért
van, hogy megtanuljunk,
milyen a halál.

Fehérből ajtó,
szebb és újabb fém kilincs:
nem kell, ami nincs.

Ha leveted, mi
takar, mondjuk bőrödet,
nincs is gerinced.

Iskola? Átok.
Így fogják fel diákok.
Mégis tanulok.

Pázsiton fekszem.
Egykor szép voltam, ma csak
elhervadt virág.

Csepegő csap: csak
csempészi csurdogáló
csikját csapongva.

Ott egy kőhalmaz.
Egykor nagy, dicső fal volt;
történelem lett.

Csendként telepszik
a földre a sóhajtás;
nyomja lelkemet.

Sosem tudtam egy
szép haikut sem írni.
Ironikus, nem?

Minden nemzedék
azt hiszi, megérdemli
a pusztulását.

Nem találok a
papírt, tollat, ceruzát,
csak a szavakat.

Barát az, ki nem
csak hallgatja problémád,
de meg is érti.

Ha a nagymama
nem lenne, a gyerekkort
is elfelednénk.

A mennyország szép
hely, de a pokolban több
az ismerős arc.

Színes az élet;
mindent leírhatnál, de
üres a papír.

„Hogyhogy még itt vagy?”
„Az úgy lehetséges, hogy
még nem mentem el.”

Gyermeki szem lát
mindent, amit felnőtt csak
fantáziálhat.

Csillag ragyog az
Égen. Fénylő pont, mi lesz,
míg én is vagyok.

A halál azért
van, hogy megbecsülhessük
múló életünk.

Univerzumban
szemlélünk: nem teszünk mást,
múltba tekintünk.

Szemüveg azért
kell, mert látni akarjuk
múló világunk.

Szemlátomást egy
haiku, egy gondolat.
Téves. Egy érzés.

Az idő rohan,
az óra áll, az élet
most is megy tovább.

Relatív idő.
Sok embert megfog, sokat
pedig felelész.

Villámlik az ég,
táncolnak a felhők; rám
ejtik könnyüket.

Szépsége ennek,
hogy végigolvasod, mert
nem tudod, mi lesz.

Szénből volt szívem,
míg nem vizsgálták meg jól.
Tüstént gyémánt lett.

A mai világ
nem enged minket élni.
Próbálkoznunk kell.

„Szabad vagyok én?”
„Nem, mert míg földön vagy,
csak
lelked lehet az.”

Egy probléma nem
feltétlenül nagy; lehet
az apró baj is.

Üres. Mit jelent?
Semmi, sehol, semmikor.
Üresek vagyunk.

Ha sötétben látsz,
nem tudhatod, milyen a
valódi sötét.

Félsz a sötétben?
Akkor is félsz, ha szemed
lecsukva tartod?

Rosszabb, ha tudod,
mi fog történni, és nem
tehetsz ellene.

„Mit tennél, ha csak
egy napod lenne hátra?”
„Én? Nem halnék meg.”

Mikor az ablak
árulkodik fényével:
otthon vagyok én.

Mitől leszel te
ember? Nem csak létezel...
Élsz halálodig.

Haiku. Három
sor, tizenhét szótag és
egy életérzés.

Szeretetet nem
kap mindenki azonnal;
csak a csecsemők.

Polonkai Dorka (11.B) *Pesti psziché*

A mindennapok szorongó füstje alatt összeroskadok,
nincs olyan száj, mi közölje,
amit egymagam gondolok.

A reggel szürke íze saját párnámmal fojt meg,
rituális ritmus, amit semmi sem tör meg.

Egy ponton, hol meghasad az ég, látszik a zöld háttér,
de már össze is varrták, más nem látta csak én:
az élet gúnyos, szomorú gyönyörét.

Masnival átkötve, közhellyel meghintve
állok a járda szélén tétován,
üres tekintetek várnak a jelre,
testemből kilépve megyek át a zebrán.

Fejemben annyi gondolat, mint fán a levél,
szezónális, akár a mélabú, csak széttép,
te meg olyan, mint egy vezető személy,
az is a szemembe néz, mielőtt a gázra lép.

Beke Marcell (12.B) *Fényes*

Puha ujjaid cinkosai a bájnak,
Melletted a mély sebek se fájnak.
Látványossága vagy a tájnak,
Példaképe minden lánynak!

Huncutul tündöklő kacsintásod
Álmomban villan mosolygásod
Gyémántfényes ragyogásod
Végtelenbe gyűrűzik pillantásod.

Szemeid szépséges szirének,
Hívnak, mint bogarat a fények.
Szilaj kéken világitanak,
Zafír égbe csábítanak.

Lágy hangod oázis a zajokban,
Angyalok zenéje szavakban.
Te vagy a csillag a magasban,
Csókod a medál a nyakamban.

Tölgyesi Lili (9.B) *Az éj közeledtével....*

Az éj közeledtével elbújt a Nap,
magasodott a reményt nyújtó Hold,
a berek fái közt pedig csend honolt,
s elmenekült az élet, mely betöltötte azt,

árnyas rengeteg, mely megigézte,
pislákoló fények, különös zaj, mi csalogatta,
nesztelen léptek, illat, mely magához vonta,
fürkésző figyelmét el nem vetette,

a Hold fényében úszó, harmatos pázsit,
mely aligha fáradt vad népségetől,
újra életre kelt, s tárt karokkal fogadta őket is,

ragyogó csillag, nem messze az égtől,
narancsos színnel borította be az alját is,
s a vadon éledezett már a sugárzó fényességtől.

Dudás Zita (12.D) *Különös találkozás*

Negyedóra volt még a vonatom indulásáig. Elégedetten nyugtáztam, hogy sikerült megvennem a Lindt csokibonbonokat a szüleim házassági évfordulójára. Ráadásul még egy extra, csokis karamellásat is kaptam a pénztárnál, a cég ajándékeként. Gyorsan becsúszttam az extra bonbont az ajándéktasakba és már indultam is kifelé. Útközben eszembe jutott, hogy még nem is reggeliztem, így betértem egy kis pékségbe, hogy vegyek valamit. Már nem először jártam ott; tudtam, hogy nagyon finomakat sütnek abban a pékségben, és ráadásul jó a kávéjuk is. Ha elvitelre kéri az ember náluk a kávé, akkor mindig egy ilyen nagyon szép kis papír pohárkába kapja, amelyen minden héten más és más filigrán rajzok vannak. Az asztali poháron, bézs alapon, kisebb nagyobb zöld dombocskák voltak; a háttérben apró házak díszeltek, az előtérben pedig két hölgy kávézgatott egy asztalnál. Elbűvölve nézegettem a kis rajzot és egyfajta különös jóérzés fogott el. Viccesen hangzik ez így, de nekem, ott, akkor, azon a verőfényes augusztusi reggelen minden különleges és szép volt. Amikor a pályaudvarhoz értem, már nem volt sok időm bámészkodni, gyorsan megvettem a jegyem és felszálltam a vonatra. Emeletest fogtam ki, így természetesen a felső emeleten foglal-

tam helyet. Valljuk be, hogy ott fent utazni mindig sokkal jobb és izgalmasabb, mint a földszinten.

Már csak pár perc volt hátra az indulásig, amikor egy harminc év körüli férfi jelent meg az emeleten. Először körbenézett, elment a folyosó másik végére, majd visszajött, megint körbenézett és végül leült velem szemben. Kissé furcsállottam a dolgot, aztán eszembe jutott, hogy már korábban láttam őt; épp csak egy pillanatra, egy útke-resztesződésnél jött velem szembe. Feltételeztem, hogy valószínűleg kávé ment venni, mert keresztesződésnél még csak egy laptoptáska volt nála, most pedig már az ő kezében is egy kávéspohár volt. Persze az övé nem volt olyan szép, „kicsi rajzos”, mint az enyém, hanem egyszerű világosbarna. A férfi megkóstolta a fentebb részletezett kávéét, elmosolyodott, hogy milyen finom ízű, majd elővette a telefonját és gyorsan megnézett rajta ezt azt. Én eközben pedig jobban szemügyre vettem őt. Arcán egészen nemes vonások ültek, a szeme kék volt, és meglehetősen dús haja már-már nem is szőke, hanem napsárga árnyalatú volt. A férfi még egyet kortyolt a kávéból, majd rám nézett és megszólalt.

-Szerintem fel fognak jönni ide is az ellenőrök? -kérdezte tőlem, mintha csak régi jóbarátok lennénk.

-Hát, előbb utóbb biztosan- válaszoltam neki meglepetten.

- Csak azért kérdezem, - itt halkabbra vette a szót- mert nincs jegyem, és remélem csak Rákosrendező után érnek fel ide. Majd azt mondom, hogy ott szálltam fel és mivel ott nincs automata, tőlük veszek majd jegyet. Egyébként szerintem a kallerek először a két alsó szintet járják végig, azután jönnek csak fel ide, és akkor pedig ugyanúgy, mint a földszinten, hátulról előre fognak haladni – magyarázta nekem, majd kissé aggódva hozzá tette- Majd tudod azt mondani, hogy Rákosrendezőn szálltam fel?

- Hát ezen ne múljon – válaszoltam neki kurtán. Nem igazán értetem a férfi okfejtését, hogy merről merre fognak menni az ellenőrök, de amit még jobban nem értettem, az az volt, hogy miért nem vette meg előbb jegyét. A lelkiismeretemnek annyira azért nem tetszett, hogy hazudnom kell az ellenőröknek (nem mintha elárultam volna nekik, ha férfi nem kért meg volna rá) de úgy gondoltam rápirítok egy kicsit.

- Miért nem vetted meg a jegyed itt helyben? Akkor nem kéne azon sakkoznod, hogy mikor jön fel az ellenőr és mikor nem, és nem kel-

lene pótjegyet fizetned. Nem értem miért éri meg ez neked.

- Eléggé késve értem ide a pályaudvarhoz. Ha végigálltam volna a sort az automatánál, biztosan lekéstem volna ezt a vonatot, ezért inkább felszálltam, így jegy nélkül – mondta nyugodtan.

- Ó, így már értem. – válaszoltam neki enyhe büntudattal a hangomban, amiért ez nem jutott az eszembe, és amiért olyan fölényes stílusban kérdeztem tőle az előbb – Bocsi, kissé még reggel van nekem, aztán még nem fog az agyam rendesen - tettem hozzá, majd elmosolyodtam.

-Semmi baj – válaszolta, majd ő is elmosolyodott. Eközben elindult a vonat, és mindketten a kávékat iszogatva az ablakból néztük, ahogy egyre gyorsulva elhagyjuk a pályaudvar betontömbjeit. Amikor végre kiértünk a tömérdek aluljáró alól, a nap kellemesen sütött be az ablakokon át. A légkondicionáló halkán búgott és az a kevéske ember, akik az emeleten ültek vagy olvastak vagy zenét hallgattak. Idilli kép volt. Útitársam jókedvűen itta a kávéját, már úgy tűnt, el is feledkezett előbbi jegyvásárlási dilemmájáról; én pedig jobb híján az órámról visszaverődő fényel játszottam. Már vagy öt hat perce lehettünk úton, amikor különös útitársam újra megtörte a csendet.

- Ne haragudj a kérdésért, de a kereszt, ami a nyakadban van, - itt bizonytalanul elhallgatott egy pillanatra – szóval te ortodox keresztény vagy?

- Nem, de majdnem- válaszoltam neki nem kis meglepetéssel. – Az ortodox keresztén három áthúzás van. Én görögkatolikus vagyok, és a mi keresztünk úgy néz ki, mint a „hagyományos”, annyi különbséggel, hogy minden oldalán három kisebb nyíl van. De respect, hogy észrevetted, az emberek általában nem is tudják, hogy van ilyen, hogy ortodox kereszt - tettem hozzá elmosolyodva.

- Ó, értem. Köszönöm, igazából van egy ismerősöm, aki ortodox, és ő mesélte nekem, hogy az ő keresztjük máshogy néz ki. Ezen az ismerősömön egyébként annyira látszik, hogy Ó valahogy más, mint a többi ember, hogy igazi keresztényhez méltó életet él. Ezt nem is tudom, hogyan fogalmazzam meg, de mintha valami különös erő áradna belőle - itt abbahagyta mondatot és kérdően nézett rám, én pedig egyetértésem jeléül bólintottam, hogy értem mire gondol.

- Hát igen, ők azért tényleg mások - mondtam. – A görögkatolikusok is általában arra büszkék, hogy megtartották a keleti keresztény-

ség szokásait, amikor egyesültek a nyugati egyházzal.

- Értem. Azért a vallás jó dolog, és igenis kell az embereknek – mondta komoly arckifejezéssel.

- Igen, igazad van - válaszoltam neki.

Különös, hogy néha milyen nem mindennapi figurákkal sodor össze minket az élet. Alig tudtam elhinni, hogy a vonaton ülve beszélgetek idegen emberrel az ortodox vallásról. Korábbi tartózkodásom egyre inkább alábbhagyott, és egészen felszabadultan kezdtem el beszélgetni útitársammal. Miután megtárgyaltunk a vallásokat, a férfi megdicsérte a szép kávéspoharamat, én pedig elmeséltem neki, hogy melyik pékségnél vettem. Sőt mi több, rábeszéltem, hogy máskor Ő is vegye inkább ott meg a reggeli kávéját, mert nagyon-nagyon finom és sok szeretettel készítik. Hogy ezután miről is beszélgettünk, arra nem igazán emlékszem pontosan. Mindketten beszédes emberek voltunk, úgyhogy valószínűleg számtalan dologról. Arra viszont kristálytisztán emlékszem, hogy útitársam egyszer csak megkérdezte, hogy mit tanulok. Én erre egy kicsit összezavarodva válaszoltam neki, hogy hát mindent, mivel gimnazista vagyok. A férfi erre meglepetőzésbe kezdett, hogy olyan tizenkilenc, húsz évesnek nézett engem, azt hitte egyetemista vagyok. Ezek után viszont nekem is meg kellett tippelnem, hogy ő pontosan hány éves. Mivel én ebben borzalmas vagyok, szándékosan, jóval az általam becsült kora alá tippeltem. Így azt mondtam neki, hogy úgy 27 és 32 közé tenném őt. Elégedetten nyugtáztam a választát, hogy Ő annál azért valamennyivel több, de hogy pontosan hány éves, nem mondta meg. Ez így volt fair, mert én sem árultam el neki a koromat, úgymond egymás *bizalmas ismeretlenjei* maradtunk. Ezután viszont elmeséltem neki, hogy én zenész, egészen pontosan zenekari klarinétos szeretnék majd lenni. Ő viszonylag keveset tudott a komolyzenéről, viszont annál inkább érdekelt a téma, így a zenéről is rendkívül sokat beszélgettünk. Azt mesélte, hogy ő leginkább hegedülni szeretett volna megtanulni, de sajnos sosem volt rá alkalma.

- Van viszont, egy nagyon híres magyar hegedűs, aki nekem mindig is nagy kedvencem volt -magyarázta.

-Kicsoda?

- Nem mondom meg, neked ismerned kell – válaszolta nevetve.

- Nem tudom, magyar hegedűművészekből keveset ismerek. Illényi Katica?

- Nem, bár ő is nagyon jó.

- Akkor Mága Zoltán?

- Őt nem ismerem – válaszolta. – Tudod mit, szerintem, ha bekapcsolom, tuti fel fogod ismerni - azzal feloldotta a telefonját, kikeresett egy dalt és elindította. A hangzásvilága elég népies volt, de ez sajnos nem sokat segített rajtam; a két fentebb említett hegedűsön kívül nem ismertem egy magyar hegedűművészt se.

- Nem tudom, Csík zenekar? – kérdeztem végső elkeseredettségemben. Akárhogy próbáltam keresni az emlékeim közt még magyar hegedűsöket, egyszerűen nem találtam. Ráadásul a vonat is elkezdett fékezni, amitől egyre kevésbé hallottam a dalt. Nekem pedig lassan szállnom kellett.

- Nem, dehogy a Csík zenekar. Tényleg nem ismered?

- Tényleg nem – válaszoltam neki szomorúan. -Viszont nekem itt le kell szállnom – azzal lassan elkezdtem szedelődködni.

- Jaj, persze- mondta, majd lecsukta a telefonját. -Szóval az előadó Lajkó Félix volt, ő az én nagy kedvencem.

- Ó, értem- válaszoltam neki. -Igazából mint zenész nem nagyon ismerem, de a nevét hallottam már.

- Hát nem baj, most már ismered- mondta mosolyogva. - Szerintem nagyon-nagyon jó zenész, eszméletlen, hogy miket művel azon a hegedűn. Feltétlen hallgass meg tőle egy két dolgot, a *Tekintet és a Madárnak*-ot feltétlenül. Egyébként azért is szerettem őt annyira, mert vajdasági magyar és én is az volnék.

Ez a mondat, mint egy villámcsapás, úgy ért engem. Hirtelen összeállt bennem a kép; a nyílt beszéd, az a hihetetlen közvetlenség, és az, hogy tudta, kik az ortodox keresztények, mind erre utaltak.

- Akkor mi egymás földijeit vagyunk, ugyanis az én édesanyám is vajdasági -mondtam neki meghatottan. Útitársam arcára is ugyanaz a döbbsé arckifejezés ült ki, mint amilyen valószínűleg az enyémen volt. Aztán a döbbsé arc megint mosolyra húzódott.

- Hát ez igen. Nagyon örültem, hogy beszélgethettem veled.

- Ez kölcsönös, én is nagyon örültem - válaszoltam neki. – Aztán kezdj el te is hegedülni, mert sosem késő! - mondtam neki, majd elindultam lefelé a lépcsőn és még egyet integettem neki.

-Rendben! – válaszolta, majd ő is visszaintegetett.

Ahogy hazafelé bandukoltam, egyfolytában csak ez a különös találkozás járt a fejemben. Bárcsak tudtam volna előbb, hogy Ő is vajdasági! Megkérdezhettem volna tőle, hogy melyik városban nőtt fel, hogy szokott-e még hazajárni, vagy hogy vannak-e ott még rokonai. Különös dolog ez, de amikor két messze szakadt hazánkfia találkozik, akkor az valami páratlan, más érzéshez nehezen hasonlítható, boldogsággal tölti el az embert. Ilyenkor nem számít az, hogy honnan és milyen régóta ismerik egymást. Csak az, hogy ők egymás földije, és ez egyfajta kapocs köztük, mintha csak messzi rokonok lennének. Én pedig még csak a nevét sem tudtam meg az én drága földimnek.

Mikor hazaértem, elmeséltem édesanyámnak, hogy a vonaton egy vajdasági férfival barátkoztam össze. Mondtam neki, mennyire igaz volt azzal kapcsolatban, hogy a délvidékiek milyen nyílt és közvetlen emberek. Aznap délután állandóan Lajkó Félixet hallgattam és még rengeteget kérdezgettem anyámat arról, hogy pontosan milyen is az Vajdaság. Akkor döbbsentem rá, hogy vajmi keveset tudok az őseimről és a helyről, ahol éltek. Akkor határoztam el, hogy írni fogok egy regényt; a messzi, de számomra mégis oly közeli Délvidéken fog játszódni.

Dudás Zita (12.D) *Messze szakadt hazánkfiái*

Szülőföldem szép emlékére

A búzavirágon csillan hajnal harmatja
Ó Maradj meg ilyennek szép Kárpátalja
Maradj meg nekem, szép szülőhazám,
Hadd lássam a nyarat a munkácsi tanyán.
Látni szeretném a tiszta emberek igaz arcát,
Hallani szeretném az utca vidám zsváját
Megcsodálnám a város közepén Puskin szobrát¹,
Oly szívesen körbejárnám Beregen Petőfi alakját.²
Látni szeretném a Kárpátok vadregényes táját
Hallani szeretném Ulyanna³ vidám hangját,

Érezni szeretném a békét, ott Kárpátalján,
Szeretni azt a millió embert, ott Kárpátalján
Szeretni azokat, kik magyarabbak a magyaroskodóknál,⁴
S szeretni azokat, kik megférnek annyi más néppel békében, ott, a
Kárpátoknál.

2022 április vége

¹A háború kezdetén Munkácson egy téren ledöntöttek egy Puskit ábrázoló szobrot

²Petőfinek egész állóalakos szobra van Beregszászon

³Gyönyörű hangú fiatal kárpátaljai énekesnő, teljesen néven: Ulyanna Donestkaya

⁴Utalás Liszt Ferenc egyik idézetre, melyben a mester kifejtette, hogy bár nem tud magyarul, magyarabbul viselkedik, mint néhányan azok, akik alakoskodnak és nagy magyarnak vallják magukat

Vonya y mir

Nem akarta senki se, hogy ez így legyen,
Testvér öl testvért, a világ kegyetlen.
Mi lett a világgal, a kulturált 21.századdal?
Ahol a politika házárdíozik, a nép érzelmeire játszik,
S az öldöklésnek se hossza se vége nem látszik.
Az együttérzés kimerül üres gesztusokban,
A felek fegyverei egytől egyig gusztustalanok,
Mindenki a lábát lövi vaktában,
Van, aki pedig a tenyerébe nevet halványan.
Ki hiszi azt, hogy ez a világ jobb lett, mint az előbbi,
Semmi sem változott, most lehet megnézni,
Testvér nép öli testvér népét urai parancsára,
S ugyan ki a fenének a javára?

2022 október idusa

Kiss Boglárka (10.C) Eső

Megannyi hulló csepp az égből,
Arra vágytak, hogy felfogják őket.
De tisztelet helyett mi várta őket az alagút előtt?
Egy fény, amely mindegyiküket megtörte.

Megannyi hulló csepp az égből,
Arra vágytak, hogy meghallják őket.

Hogy megtalálják bennük a csodát, melyet annyit emlegettek,
Hogy a fénylő szivárványok egyszer lehessenek ők.

Megannyi hulló csepp az égből,
Egyre szaporábban akarják, hogy észrevedd őket.
És ezzel mit tudnak elérni?
Hogy nevük helyett kárhoztatásukat dicsérik.

Megannyi hulló csepp az égből,
Nézd, már abbahagyták!
Előbújik a Nap, eltűnnek a felhők.
Látod, szitokszavaid ennyire elegendők!

Megannyi hulló csepp az égből,
Már nem is esnek többet.
S most a száraz vidékeken egyetlen egy csepp után epekedsz,
Megérte?

Kiss Boglárka (10.C) *Suttogás*

Keresem a helyem, és egyszer megtalálom,
Csak addig van még pár változó álom.
Nem illek sehova, változnak a tájak,
Már lapjaim is megfogyatkoztak.

Mondanék még pár szót, de elhalkul hangom,
Megtörik, mint prizmán az utolsó fényfolt.
És sikításom bár csendes, meg lehet hallani,
Annak, kinek ez az érzés nem túl távoli.

Soós Kitti (10.B) *Tükörkép*

A tükörben nézem arcom képét,
vonásaim, s lélegzetem ütemes léptét.
Szemem végigfut külsőm minden pontján,
de elmém azon őrlődik, mik lelkemet rontják.

Magamat kicsit mindig másnak látom,
mintha a valóság nem lenne igaz barátom.
Kerül amíg tud, elbujdosik előlem,
mikor meglátom újra, égető sebeket fed fel előttem.

Megmutatja, hogy elveszett vagyok, s csak sodródok a világban,
Segít, hogy minden hibám, amit vétettem, boncasztalon lássam.
Rácáfol hitemre: hogy intelligens gondolkodó lény vagyok,
Csak egy porszem, szájalmas és jelentéktelen ember maradok.

Néha ostobán s meggondolatlan cselekszem,
Kinevettem, amit nem értek, pedig azt hittem, én illet nem.
Néha embernek lenni nem jelent semmi jót,
Nem érzem különbnek magam, mint a jót körülölelő sok alávalót.

Ne értsd félre: törekszem, hogy tiszta szívű legyek,
De a hosszú úton mégis csak újra meg újra orra esem.
Hiába töröm kezem, lábam,
Nem lelem még, hogy lehetnék mindig igaz önmagam a világban.

Nem számít, hányszor vétettem,
Még mindig van, aki itt van mellettem,
Hogy velem együtt vidám, boldog legyen,
Vagy, hogy a bánat sarából kiemeljen,
esetleg vele ezt én tegyem.

Bocsássátok meg, hogy mindig elrontom.
Ne haragudjatok a pillanatokért, amikor,
elvétem, és csalódtok bennem.
Baklövéseim tanítóim, s hibám mind mázsás terhem.

Tükrképemet nézve tudom: annyi minden nem látszik,
Az évek sebei, melyből jó pár már heggé forni látszik.
Elvesznek mind, a látvány mellett.
Csak én tartom őket számon, hiszen nem a kirakat teszi a lelket.

2019. március 21.

Soós Kitti (10.B) Nyomok

Utálni akarlak. Most az egyszer lenne bennem gyűlölet.
Bár kész lennék emlékeim közül törölni képedet.
Azt kívánom, bár eltűnne az összes epekedő gondolat,
Ha feloldozna a felejtés, bár elengedhetném minden gondomat.
A nap minden pillanatában felcsillanhat harmatként a remény,
A remény, hogy néhány kósza gondolatod még az enyém.
A remény gyöngye hiteti el most velem,
Hogy én is fontos lehettem neked.

Arra gondolok, amit a sok levél hátrahagy,
A nyom a szívben, a nyom, ami megmarad.
Arra vágyom, hiányom úgy marjon, mint a tiéd, S emlékezz,
Hogy ne bírd nélkülem, s hogy újra meg újra visszatérj a levélhez.
Azt akarom, hogy az a lenyomat, mit nevemet látva felidéz,
Több legyen, mint valami felszínes külsőség,
s felelédjen benned a kényszer,
A kényszer, hogy újra egymás nyomába szegődjünk,
Marjon, ami engem, hogy még lenne valami előttünk.

2021. június 2.

Saad Anna (11.C) 19:10

Egy autóban utazom és figyelem az emberek jeleneteit az utcákon. Ahogy befordulunk és áthajtunk egy zebrán, mellettünk egy lány és a barátja állnak az épp cseperegni kezdő esőben. A hosszabb, hullámos, sötétbarna hajú lány nevetve próbálja védeni a fejét és amint zöldre vált a lámpa, sietősen elindul, maga után húzva a barátját. Egy másik pár, kicsit idősebb lány, szintén a barátjával; valamin összekaphattak, de nem látszik tisztán az arcuk. Anyám pont úgy áll meg a lámpánál, hogy rájuk látok.

A lány ide-oda néz, miközben ők is menekülnek az eső elől, rám néz, találkozik a tekintetünk, legalábbis úgy rémlik, egy pillanatra nézzük egymást, de aztán elhomályosul a kép az esőcseppek miatt. Anyám ül a volánnál, ami megnyugtató, lévén, hogy miközben apám vezet én általában a hajamat tépem és sikítózom. Így most nyugodt minden. Anyám néha vált pár szót apámmal, de általában csak morognak egymásra. Lassan, ütemre, egyenletesen haladunk Budapest zsúfolt, belvárosi útjain. Érzem az autó lüktetését, ahogy a rádióból lehetőleg, zene szól.

Bent ragadunk a dugóban. Letörlöm a bepárásodott ablakot hátul. Egy idős házaspár vásárol egy cukrászdában, a külső sávból látom őket. A nő kéri ki a süteményeket, a férje valahogy fiatalosabb, nem tudnám megmondani, hogy mitől, a nő még idősebbnek látszik mellette. A nő mutogat az édességekre, aztán a fejét rázza, megint rámutat valamire. Biztos félreértették egymást az eladóval. Az öregek néha olyan lassúak és olyan kínos, ha félreértenek valamit. Azt lesem, hogy a férje mikor szól már közbe. Valahogy ő szimpatikusabb nekem.

Az apám is szokott irtó kínos lenni, amikor próbál jófejkedni, pedig ő fiatalabb. Néha én is mondok gáz dolgokat.

A lényeg, hogy, miért mindig a hibát keressük egy szituációban? Talán ezért akarunk mindig csak megfelelni a környezetünknek.

Araszolunk a kocsisorban, de ez így most jó, nem igazán szeretnék kiszállni a kocsiból otthon. A közeli iskolát nézem, az eső egyre vadabbul esik.

Erre laktak a nagyszüleim. A környezetünk miatt akarunk teljesíteni, nem magunk miatt. Nem is igazán tudjuk, miért kéne nekünk tanulni. Vannak, akik egyszerűen szeretnek tanulni, ez különleges és tök jó. Vannak, akik megtalálják a céljukat és akik egyszerűen mintagyerekek. Na, őket utáljuk. Viccelek. De persze sokan vannak, akiknek fogalmuk sincs, hogy lehet jó a tanulás? Ez elképzelhetetlen. Utálják a hétköznapiakat a suliban, utálják a múzeumokat, a kiállításokat, mert ott is csak olvasni kell és már megint tanulunk.

De vajon van olyan az életben, amikor valamit azért teszel, mert fejlődni szeretnél? Igen, van? Az jó. Motiváló tud lenni. Nem riadsz vissza a kudarcoktól sem? Nem? Biztos vagy benne? Mert azoktól mindenki fél. Persze nem kéne. Volt már, hogy túl tudtál lépni egy kudarcon a munkádban vagy másban? Igen? Jegyezd meg, hogy nem lehetetlen, hogy a kudarc rohadtul nem azt jelenti, hogy te rossz vagy, béna, ügyetlen! Nem jelenti, hogy innentől bukásra vagy ítélve. Csakis azt, hogy ezt az egy lépést most el kell felejtetni, tovább lendülni, mert igenis tudsz valami zseniálisat alkotni!

Előkotrom az egyik tankönyvemet a mellettem lévő ülésen lévő kupiból és elkezdem olvasgatni. Régebben sosem értettem, apám miért bújja olyan áhítattal, érdeklődéssel, izgalommal a szemében a tankönyveimet.

Hiszen nekem csak meg kell tanulnom belőle mindent, hogy ötösök legyenek a dogáim, be kell magolnom mindent, és ez lehetetlen, ezért ebből persze egyenesen következik, hogy utálom a tankönyveket és el sem olvasom.

Nos, mostanában azt vallom, hogy nem is olyan ördögtől valók, sőt leszarom a jegyet, de szívesen kalandozok csak úgy bennük, hátha logikailag össze tudok kötni a témából valamit a fejemben.

A dugó egyre sűrűsödik, percről percre lassabban haladunk. Anyámék egyre hangosabban vitatkoznak elől, de annyira mégsem za-

varja egyikünket sem, hogy esetleg több időt kell itt bent töltenünk. Itt most jobb, a belső térben, ahol elhisszük, hogy lesz időnk élvezni a kirándulás emlékeit és nem csak tovább rohannak a nyomasztó hétköznapiak a mókuserékkel. Fokozatosan mégis megindul a kocsisor, ritkulnak az autók, velünk együtt megindul a táj.

Oldalra fordulok, az ablakon keresztül megpillantok egy vörösbegyét, ahogy elhajtunk az Oktogon előtt. Már az Oktogonnál vagyunk, ez aggasztó. De a vörösbegy olyan gyönyörű madár.

Szívesen foglalkoznék madarakkal. Igazából fogalmam sincs, mihez kezdek majd gimi után. Szeretnék például függetlenedni, külön költözni, megtalálni, amit tényleg szeretek és amiben büszke is tudok lenni magamra. Akár fizikai munkát végezni, megtanulni bánni a keresetemmel. A problémamegoldó képességem például nulla. Ezeket a dolgokat, lehet, hogy az egyetemen nem fogom megtapasztalni. Lehet, hogy el kéne távolodnom a sulitól. Ki tudja?

Az egyik haverom kocsikat bügyköl, én azt tuti nem csinálnám, de ő azt mondja, hogy ez király ötlet. Ő például azért nem ment egyetemre, mert már akkor tudta, hogy mit szeretne dolgozni és persze nem akart tanulni sem. Nem hibáztatom. Én mondjuk szeretek tanulni, kár, hogy minden nap stresszelek a régimódi számonkérések miatt, az oktatási rendszer bemagoltatja velünk az anyagot, pedig máshogy is lehetne. Annyi modern módszer van már erre.

Csörög a telefonom.

- Helló! - szólok bele, pont az autós haverom hív. - Igen, jajj, de jó! Holnap elmegyek hozzátok és átveszem a munkát. Nem, nem gáz, hogy eddig csak kuktáskodtam, menni fog a pékségben minden. Ú, ez szuper! Ez a meló a legjobbkor jött, már kezdtem befejezni az évszámokba. Ja, persze - nevetek fel. - Holnap megyek. Na, cső! - mondom és lerakom.

A haverom apja ugyanis pékségben dolgozik és néha megkér, hogy segítsek neki. Anya elkanyarodik az utcánk felé, lassít a kanyarnál, oldalra húzza a sebváltót, fékez, megindul, játszik egy kicsit, hogy elférjen a nagy kocsival. Közeledünk a házukhoz, egy templom mellett haladunk el. Épp jönnek ki az emberek, főleg idősek. Meglátok egy vakítóan fehér pulcsis fiatal nőt kísétálni, huszonev körüli, mellette a nagyanyja. Megakad rajta a tekintetem. Valószínűleg azért, mert tényleg szinte csak idősebbek menetelnek a templomból kifelé. Talán csak ők bírták végigülni a misét.

Tegnap kijöttem a miséről, mert valami nem tetszett benne. Nem tudnám megmondani, hogy mi. Pedig szeretni szoktam. Vagyis régen. Egy ideig. Mindegy, ez van. Vagyis nem, nincs ez! Nekidöntöm a homlokom az ablaknak. Lehűt. Keresem, hogy merre menjek tovább. Próbálok teljesíteni, szem előtt tartva, hogy leginkább magammal kell elégedettnnek lennem. Tudnom kell valamennyire, hogy mit, milyen céllal teszek, hogy mik a hosszú- vagy rövidtávú céljaim.

Közben meg nem gyakorlom a hitem rendesen. Ezzel, ezzel is kell valamit kezdenem. De van, számos, ezernyi dolog, amivel nem tudok. Nem tudok mindennel megküzdeni, mert rohadtul nem látom át ezt a kaotikus valamit, ami az életem. Kontrollálnom kell az életem... De mi van, ha már nem én irányítok? Hanem az egymásra zúduló események. Valami nagyobb?

Akkor tudni kell megosztani valakivel ezt. Tudni kell szeretni önmagad, felsorolni magadnak objektívan, hogy igenis, ebben és ebben jó vagyok.

Tudni bízni abban, hogy túl jutsz ezen, hogy egyszer visszakapod az irányítást egy kicsit.

Egyszer megkérdezték, hogy milyen az istenképem? Nem tudtam. Vagyis kicsit furának tartottam elmondani, gyerekesnek? Valójában nekem Isten mindig is egy barát volt, akihez odafordulhattam bármivel, aki meghallgatott, ha senki más nem volt ott. Csak egy idő után meguntam, hogy egyre rosszabb lesz körülöttem minden, ő meg nem segít. Legalábbis nem úgy.

Egyszer valaki azt mondta, hogy minden gödörnek, amikor úgy érzed, minden sorozatosan rossz és maga alá temet, van egy párja, egy emelkedő. Amikor egyszer csak minden sikerül, amibe belekezel. Igaz.

Hogy én ezt honnan tudom? Mert átéltem, mert ott vagyok. Az emelkedőn.

Persze ehhez tenned kell. Mi a legnagyobb félelmed? Én tudom. Én tudom, hogy mi a legnagyobb gátlásom. Küzdj ellene, tegyél azért, hogy változtass valamin.

A gödörben sosem látni, hogy valaha lesz jobb. Ez a trükk, az évek olyanná válnak, mint egy mocsár, ami magába húz és elhiteti veled, hogy semmit nem tudsz tenni, csak futni a mókuserékben. Nem

igaz! Ha nincs közösséged valahol, keress másikat. Ha nem tudsz tanulni, keress lehetőségeket, amik megszerettetik veled! Ha elkalódsz egyetem után, keress kapcsolatokat, embereket, akikkel beszélgethatsz, hogy ők, hogy csinálták.

Megállunk egy kereszteződésnél. Üres tekintettel bámulom az utcát. Az eső elállt, világosabb van, tisztább az idő. Egy nő éppen bepakol a kocsijába, a barátja segít neki, egymás után hozzák a csomagokat.

Nem tudom, el kell hinned, hogy nem csak a most létezik, amikor ez a sok rossz van, ami a szűk jelenedben körülvesz, hanem van tovább, mindig van... A kérdés, hogy el tudod-e hinni, anélkül, hogy bárki bizonyítaná neked? Tenni valamit, akkor is, ha minden lépésnél olyan, mintha épp húznák a fogadat.

Saad Anna (11.C) Gyöngy

Követi a szemével a gyöngyöket, nagy, kék, őzike szemei vannak.

A felnőttek és a nővére komoly dolgokról beszélnek. Önismeret, jóban lenni magaddal, párkeresés. Az apa azt mondja, hogy valamilyen híres ember azt mondta, hogy olyan párt kell keresniük az embereknek, aki reagál az ő gyerekkori traumáikra. Meg még sokfajta szempontot mondott ezzel kapcsolatban. Meg hogy a nőknek egy családban különböző szerepeknek kell megfelelniük, és ez nehéz, nehezebb, mint a férfiaknak.

Az egyik gyöngy elgurul, sötétkék színű, benne egy kis fehérrel. A szőke hajú kislány utána kap és megállítja. Rövid haja kis copfba van kötve, az anyja és apja között ül a padon, az asztalnál, a kertjükben. Gyönyörűen, de hidegen süt a téli, sápadt nap. Ide-oda fordítja a fejét és figyel, a copfja lobog utána.

- Engem ez nem érdekel - mondja morcosan.

- Persze, hogy nem kicsim, hiszen még csak 7 éves vagy - nevet rá az anyja.

Fiatal nő, rövidebb, hullámos, aranybarna haja van és a mosolya lehangoló. Nyakában nagy, gyöngyös nyakláncot visel.

A kislány csak hallgat, összeszorítja a száját, ettől felnőttesebbnek látszik. Nem tudja megmagyarázni, csak azt tudja, hogy a felnőtt-

tek túl sokat gondolkoznak. Nem ért egyet velük. Nincsenek érvei, csak menekülni akar innen, mert a szavak mögött minden van, csak őszinteség és fontos dolgok nincsenek. Aztán a kislány meglát egy kicsi plüssöt az asztal végében, érte nyúl és megcsodálja, már el is felejtette előbbi zavaros érzéseit. Tovább hallgatja a beszélgetést. Az apja és a nővére veszekedni kezdenek valamiről.

- Nem is értem, mit akarsz ezzel mondani. Mindig a lényegre hagyod ki a válaszaidból. Persze, minden héten templomba kell járni, meg Bibliát olvasni, de azt sose mondod meg, hogy a hétköznapi-idban hogy találsz meg Istent. Hogy egyeztethető össze azokkal a dolgokkal, amiket a barátaim és én átélünk? Hol van abban Isten? - kérdezi a nővére.

- Csak minden nap imádkozni kell és Isten majd válaszol, ha meghalljuk. Sosem szabad elfeledni, hogy törődik velünk - mondja kicsit kizökkenve a szerepéből az apja.

- Torkig vagyok az ilyen válaszokkal - akad ki a lány.

- Vigyázz a hangnemmel apáddal szemben, Szonja! - szól rá az anyja, miközben kínosan rámosolyog férjére.

- Hagyd Borbála, drágám - inti le a férje. - Szonjának most úgyis el kell mennie elpakolni a nappaliban, hogy a szállítók oda tudják tenni a szekrényt - mondja érdes hangon.

- Csak ne legyek itt, mert már nem tudsz mit mondani, ugye? - vágja hozzá Szonja és beviharzik a házba.

- Én is bemegyek Szonjával - mondja vékony gyerekhangján a kislány.

- Jól van, Száva - bólint az apja.

A kislány erre izgatottan besasszézik a házba.

De nem nővérét követi, hanem feloson a csigalépcsőn, a két szoba egyikébe, amit nem nagyon használnak. Megszagolja a molyrágta függönyt, hogy régies szaga van-e? Ez az egyetlen rész a házban, ami nem csillog-villog és nem új. Hagyták, hogy a moly történeteket rágjon bele. Leül, kezébe vesz egy illatos gyertyát az alsó polcra. A festése absztrakt. Élénk, sárga színű. A másik kezébe vesz egy lila zoknit, biztos izgalmas a története. Tiszta, valaki mikuláskor használhatta mindig, ahogy a gőzölgő, karácsony illatú tej és a szerény,

száraz keksz mellé tette. Komoly arccal néz az egyikre-másikra, aztán a másiktól az egyikre.

„Anya mindig azt mondja, hogy válasszak sok dolgot, amit szeretnék, mikulásra. Pedig, ha csak egy ilyen különleges tárgyam lenne. Apával sokat veszekszenek rajta, hogy mikor menjünk el díszeket meg mindenfélét vásárolni, Anya korán szeretne, apa meg azt mondja, várjunk, ne rontsuk el az ünnep hangulatát. Szerintem nem baj, hogy anya díszben szeretné látni az egész házat, olyankor én is díszíthetek, többet játszunk és minden vidámabb. A nővérem is többet van itthon.” - gondolkodik Száva.

A kislány közben levesz a polcra egy kirakós játékot és nekiáll, fáradhatatlanul rakja az érdekesebbnél érdekesebb darabokat, amikkel mindig egy új részlet tárul fel előtte.

Ő az egyhelyben ülősebb típus. Kortársai már rég megunták volna és épp szaladnának valahova.

Száva azt persze nem tudja, hogy a boltokban a karácsonyi áruk, mikulás csokik egyre hamarabb megjelennek, és ez mind üzlet, de nem is érdekli. Mindenben lehet valami rosszat találni, miért ne lássunk benne csak valami jót.

Végre Száva is megunja játékát, és szanaszét hagyva feláll, és hüvelykujját a szájába téve, szemügyre veszi a szemmagasságban lévő polcot. Egy családi fotó van ott, amiről ő hiányzik és az apukája is más. A születése előtt készült, a nővére apjával, legalábbis ezt mondják neki. Nem nagyon érti, hogy a nővérét ez miért zaklatja föl ennyire. Ő csak azt tudja, hogy amikor díszítenek, akkor a nővére vidám és velük van. Levesz a polcra egy régi nyakláncot és elkezd szédíteni a medálját. Érdekes kő van benne, fátjol-kék színnel fénylik. A medál nem enged, a kislány egy ott hagyott bicskáért nyúl és addig ügyeskedik, míg szétjön. Mindenképp meg akarja szerezni a követ, kell a gyűjteményébe. Talán készít majd vele valamit. Kartonra szokta ragasztani a köveket és mozaikot formál belőlük.

Anya sokszor magyaráz dolgokról, amit legtöbbször önismeretnek hív, kapcsolatépítésnek, meg felnőttes témáknak. Nagyon bonyolultan hangzik mindig, de őt ez nem érdekli, nem szeret sokat beszélni. Meg az sem érdekli, amikor anya Szonját szidja, hogy miért van mindig távol, igazán tölthetne időt velük is.

Ő csak azt tudja, közben feláll, markában a kővel és leszalad a lépcsőn, a konyhában lévő finom illatok felé, hogy ilyenkor együtt van

a család és mindenki szeret, mindenkit, élvezik a díszítést.

- Száva, hát előkerültél! - mondja neki vidáman az apja. - Mindjárt kész az ebéd.

- Szeretnéd utána elkezdni kidíszíteni a konyhát? Még van itthon tavalyról egypár használható dísz - kérdezi anya.

- Igen - bólogat lelkesen Száva.

- Anya, apa, nekem holnap még vissza kell ugranom apámhoz, mert - kezdi Szonja, de anya a szavába vág.

- Nem hiszem el, hogy már megint nem leszel velünk! Miért kell pont holnap odamenned?

- Anya! - lesz mérges Szonja is.

Száva csak áll kettőjük között és hallgat.

- Ebéd után díszítesz te is velünk, ugye? - kérdezi.

- Igen, persze - fordul felé Szonja. - Látod, most itt leszek - címzi anyjának.

Apa közben lehajol Szávához és felkapja és a csípőjére ültetni.

- Örüljünk, hogy itt van velünk díszíteni a Szonja - mondja gyerekhangján Száva.

- Na, most jót mondtál lányom! - néz rá az apja és egymásra mosolyognak.

Saad Anna (10.B) *Gondolatok*

I

A kanapén ülök és figyelem. Az ágyon fekszik. Szétterülve, meztelen combjait felhúzza, göndör haja lelóg a párnáról.

Azt próbálom megfejtetni, hogy mire gondolhat. Az igazságot úgysem találom el soha. Mintha épp íjászatot üznék és mindig mellé lőném, egyszer fölé, máskor jóval alá.

Arról gondolkodik, hogy „milyen jó lenne a víz tetején feküdni, távol ettől a sok bajtól.” Vagy, „hogymár megint zúg a feje mindentől és ha csak azt az egy dolgot rendezni tudná Mártival, az egész zűrzavar megszűnne.” Vagy, „hogym könnyebb lenne a tenger fölött repülni, miután gyönyörű fehér madárrá változott, mint két lábbal a földön állva végre rendezni azt a dolgot Mártival”. A fenébe is! Vagy, mit tudom én, talán arra gondol, hogy „szívesebben lenne a kisboltban, édességet eszegetve ingyen, mert az eladó egy ismerőse, mint-hogy most velem legyen, a barátjával, mert én vagyok a gondjainak okozója.”

Éppen meg akarok szólalni, amikor kicsit fölemelkedik a háta, és legördül az ágyról. Kecsesen megáll a talajon és felém sétál.

- Elmegyek a boltba, nem baj, drágám? – kérdezi Viktória.

2

A rózsaszín bőrborítású fotelemben ülök, és magamat bámulom a közeli tükörben. Vikire gondolok. Amikor legutóbb itt volt, nagyon zaklatott volt szegény.

Egy középkorú női arc bámul vissza rám, a szája szépen ki van rúzsozva, ízlésesen rózsaszínre, és a kék szeme körül is merészebben ki van festve, a szemhéja is. A szemöldököm pedig mindig is ilyen szép dús és fekete volt. Viki is mennyire csinos, de ha valakinek, a barátjának mindig tetszik, odavan érte.

A barátjáról is mesélt, Ádámról.

Idejött és azzal kezdte, hogy a barátjával elhidegültek. Vikinek sok a munkája otthon, a szüleinél is. A féltestvére, nővére, meghalt, még régebben, ezért haza kell járnia.

Nos, én nem hinném, hogy csak emiatt lenne gondjuk Ádámmal. Az, hogy Ádám odáig van érte, nem azt jelenti, hogy ez kölcsönös. Viki szép, nagyon szép és én azt mondom, hogy ezt nem is szégyelli kihasználni. Van egy bolt a közelükben. Összeismerkedett az eladóval, állítólag mindig ott szoktak találkozni, míg Ádámnak csak azt mondja, hogy édességet venni ment le.

Persze ez csak egy pletyka.

Én nagyon kedvelem a kis Vikit.

Tényleg sok gondja van mostanában otthon. Meg az, hogy az albérletet is fel kellett mondania. Csak most hallottam. Azt mesélte is, hogy nem sikerült valami jól a felvételi a szegedi egyetemre. Mondtam neki, hogy nem kell félnie, hogy mit mond a szüleinek. Hisz többre is jelentkezett. Mondjuk az én véleményem leginkább az, hogy ez a lány mindenkinek hazudozik, Mártival is ezért veszték össze, meg még ki tudja mi miatt.

Mindenesetre örülök, hogy megbeszélte ezeket velem. Szüksége van most egy jó barátira, egy felnőttre.

- Csörög a telefon, Ágó! – kiált be a szobalányom.

Biztos Viki keres, hogy tanácsot kérjen, mert a mai bolti találkáról tudomást szerzett Ádám, kászálódok ki a fotelból.

3

Az ágyon fekszem, felhúrom a lábam. Egy filmben érzem magam, ahogy a rövid, díszes nadrág szára feljebb csúszik a combomon.

A plafon felé bámulok, de inkább még annál is tovább, egy tengerparti eget, messzeséget nézek, ahol nem szakadt a nyakamba ez a sok minden egyszerre. Viki vagyok, mellettem távolabb a barátom figyel egy kanapéról.

Csak az egész túl sok így estére. Még most is Márton jár az eszem, újra és újra, idegesítően pörögnek a gondolataim. Ha nem lennék ilyen makacs, és egyszerre én is bocsánatot tudnék kérni tőle. Mártival sokat veszekszünk, mindig is ilyen volt a barátságunk. Túlságosan hasonlítottunk.

És ezt nem akarjuk elfogadni a másikban. De a mostani valami komolyabb. Csúnyán összekaptunk egy kiránduláson. Ő is megsértődött, én is megbántódtam. Már hetek óta húzom, hogy beszéljek vele, pedig most nagyobb szükségem van rá, mint bármikor. Otthon húzós a helyzet. Mindig haza kell járnom. Amióta, nem, erre nem gondolunk.

Az, hogy el kellett adnom az albérletet, egyszerűen csak megalázó volt. Nem szeretek Ádámtól függeni, azzal, hogy ideköltöztem hoz-

zá. Tényleg szeretnék valahol máshol lenni Szétrobban a fejem, az idegesség beköltözik a bőröm alá.

Nem fogadták el az egyetemi jelentkezésem sehol. Még ez is. Mintha nem lenne elég. Félek elmondani a szüleimnek. Ha támaszkodhatnak valakire, az jó lenne, de Mártira most nem tudok.

Ágó régi barátom, a napokban átmentem hozzá, hogy beszéljek valakivel. Általában mindent kiszínez, a saját véleménye szerint, ami igen erős.

Tudom, hogy rólam is megvan a véleménye. Amikor egy kicsit meséltem neki a kapcsolatomról, biztos azt is kifogatta magában.

Ádámmal megvagyunk. Csendesen, de megvagyunk. A legjobb dolog, hogy ő mellettem van. Még friss a kapcsolatunk, mégis rákényszerültem, hogy hozzá költözzek. Ez egyfelől izgalmas. Másfelől ijesztő. Nehogy megszokjon és megúnjon, vagy elkényelmesedjen, és sose kérje meg a kezem.

Izgalmasnak kell maradnom.

Óvatosan elfordítom a fejemet, a szemem résnyire nyitva van. Meglátom, ahogy a kanapén ül. Elmosolyodom, nem boldog mosoly. Tudom, mit csinál. Szokásos játéka. Megpróbálja kitalálni, hogy mire gondolok, Néha elmondja, és egész közel jár, jól ismer engem. A mosolyom őszintébb lesz.

Tudom, hogy kíváncsi, de addig nem mondom el, hogy mire gondolok, amíg ő sem. Sose tudom biztosan, hogy mi jár a fejében.

Legördülök az ágyról és felállok. Egy szép estét tölthetnénk együtt, ha nem járna annyi minden a fejemben. Ezt is tönkreteszed, látod, Márti? Inkább kimegyek egy kicsit. Veszek Ádámnak egy kis cserpes virágot a kisboltban, tudom, hogy odavan értük. Előtte még elmegegyek átöltözni, kiöltözöm ma estére.

A szokásos szöveget mondom, és odalépek hozzá. Adok egy csókot az arcára.

- Elmegegyek a boltba, nem baj, szívem?"

Tarpay Patrik (10.A) *Üvegszilánkok élein*

Most is azon töprengek,
Milyen érdekes az ember.
Életet hoz létre, ha tartja kedve,
S ugyanígy el is veszi könnyen.

Azt hiszi, ő minden, azt tesz, amit akar,
Halottat akar kelteni, vagy élőt sírral betakar.
Azt hiszi, önnön joga dönteni sorsáról,
Csak úgy elterül tíz emelet zuhanástól.

Feltalál érzelmeket, amik rombolnak,
S ha túl rossz, eltörli, ahogy van,
Nem számol a következménnyel,
A sors érzésért életet követel.

Lehet nem a tiéd,
De bármikor felnyes saját szikéd...
Gondolkozz, ember
Van, aki disztópiával nyert?

Tudom, lehet kötelet használni,
Fegyvert elsütni, túladagolni,
Lázadni és szeretni,
Vagy ereidet felvágni,
De várj, közönyös lény, türelem,
Eljön a Sötét, ha úgy ítéltetett...

Tarpay Patrik (10.A) *Miért tegyek, ha van szám is?*

Ahelyett, hogy bátorság példája lennék,
S Óhozzá szépen csak odamennék,
Köszönnék, mosolyognék, elhívnám a parkba,
Csak ülök a gödrömben, nyakig betakarva.

Példát statuáljon a tanár néni,
Az a dolga, bár nem fizetnek nagyon néki,
Hát én se teszek semmit, én se kapok érte pénzt,
De kapnék talán többet, mint felfogja az ész.

A mérleg másik oldalán viszont ott van a vereség,

Mely felé kicsit erősebben húz az elesés...
Vesztettem már eleget, szavatok most ne legyen,
De nyerni? Hogyan definiálad azt ember?

Hát megint csak a tollam csúszkál a lapokon,
Melyek fakók, öregek, de átsegítenek a napokon.
És hiába készülök én bármilyen díszbeszédde,
Ha így, vagy úgy, de elbukok már fejben...?

Tarpay Patrik (10.A)
A 100-as zsebkendő táskájának hátoldala

Egy tudatalatti bűnös jéghegy mentén

Amikor az utcán magam előtt vezettem egy kavicsot, de mellérúgtam, s nem fordulhattam vissza érte,
Amikor egy idegen mosolyát félreértem,
Amikor bemutatok a sofőrnek, mert nem az én menetrendem szerint jár,
Amikor telibeköpök egy reklámtáblát,
Amikor a kondiban rossz helyre teszem a törölközőm,
Vagy futás közben anyázok, mert kikötődött a cipőfüzőm.
Amikor félrefogok egy akkordot
És elrontom a dallamot,
Amikor nem izgat, ki írt Facebookon,
Amikor túlzottan érdekel, mit írtak Instagramon
Amikor rosszul emlékszem valamire,
Amikor elírom a Balaton-felvidéket,
Amikor 6%-tól artikulálatlanul nevetek,
Majd megint elsírom magam, miért nem szeretnek?
Amikor megígérem, írok, ha hazaérek, de nem teszem,
Utána meg síró anyámmal összeveszek.
Amikor mindent kapok a semmiért,
És megostoroztam magam feketelistás emlékeimért.
Amikor felismerhetetlenné torzítom önarcképeim,
Hogy ne látszódjon, mennyire félek...
Reménykedve nézem az alkarom,
Vajon ott van-e még a régi nyom?
Oh, és amikor nem mondom Neked, hogy szeretlek,
Hányszor jössz majd el sírhelyemhez?
Mert az is itt van a listán,
De van még tovább:
Amikor csak arra a növekvő foltra gondolok,

Amit élethű álmaimban látok,
Amikor szomorúvá teszem magam,
Hogy még jobban fájjon, ha búcsúznak,
Amikor elnézek, ha fáj nagyon
És magamba temetkezek, ne lássatok,
Vagy épp kikelek teljesen,
Mert túl sok a figyelem,
És amikor mások vonalaiból húzom fel saját „Burdzs Karizmám”,
Mert nincs bennem elég sajátos talizmán!
Amikor elárulom azt, akit szeretek,
Hogy kedvenc színembe temessenek,
Igen! Hogy tetőtől talpig feketében legyenek,
Hogy az állandó undorító színjátéknak végre vége legyen!
...
Nahát, ezek a bolti zsepis zacskik egész furák,
Nem tudtam, hogy ilyenek vannak a hátulján,
Jobb lesz, ha beteszem a polc mögé,
Hogy mások álma ne válhasson köddé

Tarpay Patrik (10.A) *Tudom, utáltok*

Tudom én, érzem,
Hogy mindenki látni akarja folyó vérem
Utál a zöld-szemesostoros
Gyűlöl minden csontom.
Gyűlölnek a falevelek,
Susogva a Pokolba küldenek
Utálnak a szemek, emberek,
Pillantásukkal mind veszejtene,
Ki nem állhatnak a tanárok,
Undorodnak tőlem a virágok.
Utál az épület, utál a fal,
Remélik agyvelőm rájuk tapad,
Utál a szék, utál a pad,
Reménykedve várják haláltusámat.
Utál egy iskola, az osztály,
Meg úgy az egész ország.
A Nap nem süt rám,
Esők nem áztatnak át
Utál a nadrág, utálnak a pólók
Akkor szép a vérem, ha csorgó
Minden káros madár úgy csicsereg,
Ki, hogyan tervezi megölésemet.

Utál a pszichiáter, a doki,
Várják, dopaminból mikor fogyok ki,
Gyűlöl a gyűlölet is, elege van már,
Unja, hogy engem kísér egy életen át,
Szégyell a felhő, hogy még lenézni is fáj,
Tudom mit akartok, én is várom már...

Németh Fanni Hajnalka (9.D) *Darab*

Kinn állsz a színpadon.
Elhagytak.
Egy kövér angyal szopja ujjadból a vért,
És a szemed karikás az éjszakázástól.
Senki nem tapsol.
Pedig a hajadból fontál is egy
hálóinget az ártatlannak.
A torkod gyulladt, a szemed
puffadt, a kezed ödémás.
Össeomlasz.
Nem bírsz, a csont törik, az
izom enged, a szem csukódik,
az angyal mérges, te fáradt.
Most hajolhatsz meg.

Uzoni - Kovács Eszter (10.C) *Mama*

„Az Úr az én pásztorom, nincsen hiányom semmiben
Csöndes folyóvizek mellett nevelt föl engem” - hangzott az ének az öt-
venfős kis templomban. Mindenki énekelt, kivéve engem, a hátsó
padsor közepén üldögéltem. Sokan voltak a misén, én mégis mindig
egyedül jöttem. Nem énekeltem, pedig szerettem azt a dalt, inkább a
szememet lehunyva hallgattam és hagytam, hogy átjárjon a dallam,
az orgona mély bűgása és az áhítat, amellyel az emberek énekeltek.
Közben elképzeltem, hogy én magam vagyok egy csendes folyó,
akit Isten nevel, de ha nem is Isten, legalább valaki. Azt is elképzel-
tem, hogy egyszer a nagymama főz nekem, és nem én a mamának,
ugyanis inkább én vigyáztam rá, mint ő rám. Idős volt már és szo-
morú, de nagyon jólelkű tudott lenni, csak mindig volt benne egy
kis keserűség és harag a szüleim iránt, amiért eldobták a saját gyer-
meküket. Én nem éreztem irántuk semmit, legalábbis nem akartam.
Az ének véget ért, az orgona elhallgatott, a pap áldást mondott és ez-

zel véget ért a mise. Megvártam, míg az emberek elhagyják a templomot, szerettem nézni őket, leginkább az arcukat tanulmányoztam, vajon mit érezhetnek?

Mikor kiléptem az utcára, apró pelyhekben hullott a hó, a tömeg már szétoszlott, egyedül álltam az utcán. Este volt és az ég sötét, már nem világított semmi, csak a Hold és a templomból kiszűrődő gyertyafény. Tekintetemet az ég felé emeltem és hagytam, hogy az apró pelyhek az arcomra hulljanak. Fehér ruhácskámon szorosabbra fogtam a kabátomat, és elindultam hazafelé a falu másik végébe. Nem fáztam és nem is siettem. A havat néztem és arra gondoltam, milyen varázslatos, és hogy olykor fejest ugranék ebbe a végtelennek tűnő fehér óceánba. Merülnék ragyogó, pihe, hab leple alá, s csak úsznék-úsznék az édes messzeségbe. Magam mögött hagynék mindent, mi volt s mi lehetett volna. Már nem kell.

Hirtelen magány lett úrrá rajtam. Kabátomat levettem, mert fázni akartam. Azt akartam, hogy minden lélegzet fájjon, hogy csípjen és közben csókoljon a szél, és érezzem, testem és lelkem él. Haladtam előre, miközben a hó egyre erősebben és sűrűbben csapott az arcomba, de én nem bántam. Az utcák és a falu csöndes volt, igaz, már a szélén jártam, ahol csak néhány ház sorakozott. Majdnem elértem a csöppnyi házunkat, de nem álltam meg, a lábam vitt tovább egyenesen a domb felé. A szél süvített, mintha sírna, mert érzi a bennem örvénylő nyugtalanságot. Egyedül voltam, de abban a pillanatban mégis úgy éreztem, minden rólam szól. Felmentem a dombra és csak álltam, néztem az onnan nyíló sötét tájat, amely honvágyat idézett bennem, de nem tudtam mi után.

Egy kopasz fa mellett álltam, és ahogyan felnéztem rá, azt kívántam, bárcsak én lehettem volna az utolsó lehulló levele. Földet érve lassan beolvadtam volna a talajba, lebomlottam volna és ott lennék mindenhol. A szélben úszva láthatatlan suttognék a fülekbe, ködként bújnék a testekhez és talaj volnék a lábak alatt.

Két varjú szállt a fa ágára, a szüleimet láttam bennük. Mindig is ott lappangtak bennem, az utánuk érzett vágyam. Ültek ott egy darabig, együtt hallgatagan veszünk bele a tájba, aztán csaptak párat szárnyaikkal és elszálltak a sötétségbe olvadva a messzi égen. Néztem távolbavesző egyre kisebb alakjukat, és tudtam, nem jönnek vissza. Tehetetlen, hatalmas magányt éreztem, olyat, amelyet az ember nem tud eldönteni, belülről vagy kívülről mardossa-e ez a lappangó, nyomasztó fájdalom. Lerogytam a hóba és üvöltöttem, csapkodtam volna, de nem tudtam. Ehelyett inkább könnyeimet engedtem sza-

badon a süvítő szélbe. Felnéztem az égre és nagy önsajnálatomban onnan vártam választ: nekem miért nincs senkim? Amint kimondtam, be is fogtam a számat, nem mozdultam egy pillanatig, majd felpattantam.

Hát a mama! Hogy nekem nincs senkim?! Van, aki éppen vár rám éppen most is, akinek én vagyok mindene és ő nekem mindenem. Rohantam egy szál ruhácskában le a dombról, szembemenve hónak, szélnek, sötétségnek. Így rohantam én haza keserűből féltővé vált szívemmel megcsókolni, megölelni a mamát, a mindenemet.

Szász András (8.C) *Reményteli világ?*

Holt édenkertet idéz a táj,
Zöldekről átvedlett a fű.
Életnek csekély jele sincsen,
Mind olyan időtlen, mű.

Mint tomboló tűz után hagyott,
Szürke, száraz, kopár táj.
Kilátástalan, változatlan,
Örökké tartó aszály.

Más világnak tűnik, és mégis
Oly ismerős, hasonló,
Majd téli égből reményként jó,
S hull alá az égi manna, a hó.

Kiss Jagoda (9.D) *Elbocsájtó, szép, elküldetlen üzenet*

Tudod, azt hiszem, kicsit gyűlöllek.
De én sem tudom miért.

Kicsit gyűlöllek, mert nem merek városba menni,
Nehogy megpillantsalak a villamos ablakából,
Vagy amikor valaki kimondja a nevedet,
Akkor is utállak, széttaposnálak.

Mégis csak elmosolyodok, rettegve attól, hogy újra megszeretnélek.
Gyűlöllek, közben nem is te voltál, aki ezt elrontotta.

Talán "rossz idő jó ember" szcenáriót játszottunk titokban,
de én beleőrültem a szerepembe, és elfelejtettem, hogy mi a valóság.

Beleőrültem az üres, de mégis mindig mély nézésedbe, sötétkék
szemeidbe,
vagy csak te játszottad jól a színdarabodat.
Mindig megkérdezted, hogy jól vagyok-e,
törődve azzal, hogy éppen miért van kezeimen egy heg.
De egy idő után
Egy idő után, már csak te hoztad a jót lelkem sötét sarkába.
Kicsit utállak, amiért nem kaptunk tapsot,
lehet én vagyok rossz színész, nem tudom,
vagy lehet folytatnunk kéne,
mert a függönyök még nem húzódtak össze.
Tehetetlen vagyok.
Emberek csak néznek minket,
gondolva, hogy még lesz egy dramatikus fordulat,
egy váratlan beszélgetés,
de hát
Te már ledaráltad a mondanivalódat,
És most gyorsan távozol.
Engem meg csak úgy otthagytál a nézők előtt.
Ordítanám az én mende-mondámat,
Kisírnám magam, mint a tini drámákban,
Kiönteném a lelkemet a legmélyebb véleményeimmel.
De te már,
Te már lesétáltál a színpadról.
Így már nem tudok tenger szemeidbe szavalni.
Remény van, de mégsem, mert
Mert már el kéne felejtselek, nem?
Vagy nem tudom mi legyen
Csak úgy sétáljak le én is?
Taps nélkül? Isten ments, azért egy tisztos búcsút mégis megérdemlek,
ha már betanultam a szövegemet.
De, mint már mondtam.
Te már sétálsz ki a meleg és biztonságos kabátodban a színház hátsó
ajtáján.
Egy kiérdemelt búcsú?
Kitől? a nézőktől? hogy elveszítsem az ő tekintélyüket is?
Dehogyan.
Tőled kéne. Tőled kéne, mert bajtársam voltál e művészet alatt.
Bajtársam voltál akkor is, mikor a mellékszereplők ellenünk fordultak.
Hátba szúrtak és elvéreztem.
De te akkor nem mentél el, felállítottál.
És most mégsem.
Mégsem érdemlek meg egy „kellemes szép életet kívánok” sort?
Szörnyű egy rendező volt, aki ezt a drámát kitalálta, az biztos.

Búcsú nélkül csak úgy elmenni.
Mintha mi sem történt volna.

Szóval

Egy kicsit gyűlöllek. Hogy itt hagytaél végszó nélkül.
De ez volt a szereped.
Ez volt a te személyre szabott színdarabod az életemben.

Lotz Gréta (9.D) *Kiállítás egy lélekről*

Üdvözlöm Önöket a *Kiállítás egy lélekről* idei első foglalkozásán. A mai alkalommal betekintést nyerhetnek a tárlat által egy olyan személy lelkébe, akit egyszer elmondhatatlanul szerettem - akiért az életemet adtam volna. Mikor mindenki azt kiáltotta, bolond vagyok, én annál is inkább kapaszkodtam belé. Talán kamaszkori lázadásnak tudható be, nem is tudom. Túlságosan elvesztem abban a bizonyos rózsaszín ködben, az *Ő* szerelemében, hogy tudjam, ez az egész túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Ennyi idő után, még mindig lélekmarcangolóan sok, sőt, tengernyi kérdésem van az egyszerű 'miérteken' kívül *Felé*, még mindig nem sikerült megfejtennem ennek a helynek minden egyes szegletét. Vigyázzanak kérem a látogatás során, könnyen eltévedhetnek itt.

Kiállításunk ingyenes, de nincs lehetőség arra, hogy közben csatlakozzanak be, vagy álljanak ki a sorból, az elejétől a végéig követniük kell engem. Kérdéseiket, kérem tartogassák a vizit végére.

Jobbra tekintve, először a tagadás látható. Figyeljék meg, mennyire változik ez percről percre: a lélek a hirtelen sokk hatására leblokkol, hosszú időig rostokol. Egyhelyben áll, nem mozdul, majd az érzelmek rohamos tempóban veszik birtokába ezt, a lélek pedig, mint egy űzött vad, kétségbeesetten próbál menekülni az igazság elől. Leginkább egy struchoz tudnám hasonlítani, amelyiknek szeme előtt megjelent a veszély vörös visító alakja, és ijedten dugja a talajba a buksiját. Sosem értettem, hogy miért teszik ezt, hiszen a veszélyforrás, ami vacsorának szeretné tálni otthon a családnak, attól még, hogy az óriásmadár nem látja, ott van a csúcsragadozó, és semmi jó nem sülnhet ki ebből a jövőre nézve. Egyetlen egy gondolatom van ezzel kapcsolatban, amivel összevethetném, mégpedig, hogy gyermekként, amikor este féltünk a képezetünk szülte sötétben élő 'szörnyektől', mindnyájan a takaró alá rejtőztünk, így azon nyomban elmúlt a veszély. Mi nem láttuk a 'szörnyeket', ezáltal biztonságban voltunk.

A tagadás nagyon emberi, ugyanakkor szerencsétlen dolog is egyben. A lélek, a hirtelen őt érő fájdalomtól képtelen lépést tartani az eseményekkel, amik körülötte zajlanak, így a lélek leblokkol – legalábbis egy kis ideig. Ez a hirtelen fájdalom szüli a tagadást, ami voltaképpen egy önvédelmi mechanizmusként éli mindennapjait. Egy szó, mint száz, ezek a mechanizmusok alapvetően a fájdalmas valóságra adott gyakori válaszreakciók. Mások hibáztatása vagy az önáltatás mindennapi problémáknak számítanak manapság. Az ember hazudik, becsapja önmagát, ezzel védekezve a kegyetlen valóság ellen – tiszta sor, nincs ezen mit sem szépíteni, sem magyarázni.

Még mindig magam előtt látom festői arcát és magabiztos tekintetét. Még mindig magam előtt látom Őt, először szemöldökét összehúzva elgondolkodni, majd amilyen gyorsan jött a gondolat, olyan gyorsan is szállt tova, mert két pillanattal később már a levegőben csüngtek a végzetes szavak, amiket vörös ajkaival formált meg. A sok másodpercek alatt kebelezte be lényem, a szorongás pedig jeges kinként kúszott fel gerincoszlopomon, majd költözött be mellkasomba. Csak kicsivel később éreztem meg, ahogyan Ő kezeimnél fogva mellkasára húz, hogy egy utolsó ölelésben összeforrjunk. Magához szorított és belepuszilt a szélkócolta hajamba, majd ellépett mellőlem, nem nézett rám, nem szólt hozzám, csak hátat fordított és elsétált mellőlem. Ki az erdőből, ki az életemből. Még mindig magam előtt látom Őt, aki egész idáig teljesen másmilyen volt, mint amilyennek megismertem – mindenkiel kedves, érző szívvel rendelkező fiatal. Bezzeg akkor, ezek szerint maszolja megtört, és kimutatta foga fehérjét, megismertem az igazi énjét: egy kicsinyes s olyan embert, akinek nem okoz álmatlan éjszakákat, ha összetöri valakinek a szívét. Még mindig nem tudom eldönteni, hogy melyik az igazi személye. Kétségbe ejt, talán tévedtem volna *Vele* kapcsolatban?

Ahogy tovább haladunk, egy vakítóan vörös műbe botolhatunk, ez a *düh*. Ebből, a megsértett, reményeiben csalódott, szokásaiban megzavart indulatból igencsak termékeny a lélek, ahová betértünk. Nézzék csak, mindenhol megtalálható, bármerre nézünk, ez az érzelem ott van. Minden kis sarokban ott pezseg, és vár arra, hogy előtörhessen, ezáltal rázúdíthassa minden haragját a másikra. Valahol élesebben van jelen, valahol gyengébben, de ott van. Jól vigyázzanak, kérem, ne menjenek hozzá túl közel, nehogy fizikai, illetve lelki fájdalmat okozzanak maguknak. Most már saját magam is igyekszem jó messziről elkerülni ezt az érzést, hiszen megtapasztaltam, ismerem, mint a rossz pénzt. Hogy voltam-e valaha a közelében? Az igazi, vörös, tomboló, mindent elpusztító haragnak? Őszintén szólva nem tudok választ adni erre a kérdésre. Úgy gondolom, Ő többet tudna

Önöknek mesélni erről.

Pillantsunk balra, ahol megismerkedhetünk következő állomásunkkal, az alkudozással. Az *alkudozás* egyfajta kifinomultabb formájának tekinthető a tagadás szakaszának. Ez a természetes, mélyen emberi reakció elkerülhetetlen kísérlet, olyankor, mint most. Látják, ahogyan a szilánkosra repedt lélek mily' módon változik másodpercről, - másodpercre? Először összezsugorodik, majd hirtelen kitágul, újra meg újra. Mindez rohamos tempóban történik, szinte kétségbeesettnek is mondhatnám ezt a folyamatot. Tapintani lehet a lélek megtörtségét, ahogyan a - költői - kérdéseket feltéve magának sóvárog azután, hogy mentse a menthetőt. „*Miért én? Mivel érdemeltem ezt ki? Ha jobban csináltam volna, ha én magam jobb lettem volna, ez nem történt volna meg.*” A lélek, ahová betértünk, áztatja magát azáltal, hogy egy alkalommal megcsillan a sötétben a vágy forró lángjának fénye, - hogy minden visszatér a régi kerékvágásba, minden normális lesz, mint régen, - s a lélek, mint éhes gyermek kapkod anyja melle után, hogy megkaparinthassa azt, amire vágyik, illetve, hogy biztonságban érezze magát ismét.

A helyiség csiga alakú lépcsőjén lefele haladva megérkezünk egy hideg, zord és végeláthatatlan mély lyukba – jobban mondva a *depresszió* otthonába. A lélek feladta minden próbálkozását, „*Kudarcot vallottam. Újból.*” – ismételteti könnytől csillogó, karikás szemekkel. Akaratlanul a lélek szeme elé szöknek a régi szép emlékek; ahogyan az egyik szerelmes a másik fülébe szeretetteljes szavakat suttog az erdőben, aztán a másikat, a szerelme a pázsitban pihenő puha kezét gyengéden körkörös mozdulatsorral simogatja, majd kulcsolja össze ujjait, mintha soha nem akarnák elengedni egymást. Órákig fekszenek egymás oldalán a magasra nyúló, vékonyzálú fűben, a tiszta eget nézve, a csillagokat számlálgatva. Minden olyan nagyon szép. Tökéletes. Mesebeli.

Sajnos, nem minden ilyen egyszerű. Erősnek lenni, akkor amikor a legjobban lenne szükségünk arra, hogy gyengének mutatkozzunk a legnehezebb. Van benne egy ismeretlen eredetű üresség, aminek eredetét nem tudjuk pontosan behatárolni, ez az olyan rémisztő benne. Az érzés, hogy ezt az ürességtől kongó területet nem tudom, hogy valaha én, vagy akár bárki más is ki tudna-e tölteni, erősen elgondolkodtat. Mintha bármi, amit érzene a lélek, nem lenne valós, az egész élete pedig csak valami, amit elvisel, túlél, de elfelejt megélni.

Nézzenek a túloldalra, de ne ijedjenek meg. Itt helyezkednek el az *elvárások*. Mind elég kegyetlennek tűnnek, nem gondolják? Szívtelen,

sötét, szörnyetegek ezek. Az árnyékban megbújnak, lassacskán, észrevétlenül tekerednek körbe és fojtják meg a lelket, majd, amikor már késő, egyszer utoljára a boldogságra vicсорítják hegyes fogaikat, megadva az utolsó löketet a végleges, vissza nem fordítható pusztulásnak.

Az elvárások megölik az *álmokat*. Azokat fent láthatjuk. Figyeljék csak meg, ahogyan a pontosan kidolgozott részletek tucatjai békésen úszkálnak fejünk fölött, majd egy hirtelen pillanatban találkoznak párjukkal, és egymásban nemcsak merészebb álmokat, hanem terveket szülnék, amikhez csak precízen elvégzett munka árán lehet hozzájutni. Minden meg van tervezve. A léleknek már nemcsak álmai vannak, hanem tervei is.

Ha gyorsan jobbra pillantunk, észrevevesszük az *elfogadás* végtelenül nyugodt, biztató, mosolygó megjelenését, ami tárt karokkal vonja az ölébe a megsebzett lelket. Ez csak akkor történhet meg, ha elfogadjuk, hogy eljárt az idő a kapcsolat felett. Lassan, de biztosan a lélek sebei begyógyulnak, átesik a kezdeti megrázkódtatásokon. A lélek nem hitetgeti többet magát hiú ábrándokkal, és eljut arra a pontra, hogy örül, hogy megismerte kedvesét, hálás a közösen eltöltött szerelmes időeknek.

Annyira hiányzik. Olyan nagyon hiányzik, ez pedig belülről szaggatja szét darabjaira lelkemet, de tudom, hogy el kell Őt engednem. Szeret(t)em Őt, teljes szívemmel. Boldog vagyok, ha Ő boldog. Minden esetben - még akkor is, ha nem én vagyok a személy, akit a lelke másik felének hívhat, miközben egy szeretetteljes ölelésben forrunk össze.

Nem vagyunk sem ellenségek, sem barátok. Idegenek vagyunk emlékekkel – sok szép emlékekkel. Emlékek. Ennyi maradt abból a lángoló szeretetből. Nem sírok amiatt, ami történt, miatta pedig főleg nem. Nem. Hálás vagyok, amiért mindannak a csodának részese lehettem *Általa*. Ezerszer, meg ezerszer hagynám megtörténni ugyanezt, mintsem, hogy ne tapasztaljam meg az igaz szeretet varázsát.

Hátunk mögé fordulva egyből kellemesebb látvány fogad minket. A *boldogság*. A mindent átjáró, határtalan boldogság. A kiállítás általam leginkább imádott része. Régen el sem tudom mondani mennyi volt ebben a lélekben. Mára már megritkult, de még mindig van benne. Megszámlálhatatlan mennyiségben röpködnek a levegőben. Csak nézzék, ahogyan rikító színével szépen lassan betakargat minden rosszat, bút, kint, még a haragot is, végül pedig elfed mindent és a lélek megtisztul. Hófehér lesz, ártatlan és ártalmatlan. Ha csak egy kis ideig is, de az lesz. Tiszta egy alkotás ez, a lélek megszemélyesítője nevet, jó

sokat, és az a legszebb az egészben, hogy ezt őszintén teszi. Mintha semmi gondja nem lenne.

Utolsó állomásunkhoz érkeztünk. Ez a *szerelem*. Amikor találkoztam *Vele*, tudtam, hogy soha nem akar szerelmes lenni, elárulta, hogy belőle az érzés a legrosszabb oldalát hozza ki. Túlértékeltnek tartotta mindezt. Akkor ott, az erdőben azt mondta, Ő ezt képtelen folytatni, búcsút kell mondanunk egymásnak. Nem miattam, nem. Miatta. Saját maga miatt. Elengedte a kezem és akkor úgy érzetem, hogy csodák nincsenek, sőt, soha nem is voltak. „*A szerelem nem létezik.*” - suttogta. Abban az esetben, ha igaz, amit mondott, miért viselkedett oly' furcsán útjaink elválása után? Ha igaz, amit mondott, miért rajzolódnak ki benne ilyen hosszú idő után is tisztán a veszteség stádiumának érzelmei? Ugyanakkor mégis a legnagyobb kérdésem, ha a szerelem nem létezik, miért engedett be mégis, miután elhagyott, a *saját* lelkébe?

Lotz Gréta (9.D) *Bongyori*

Az erdő menti ösvény szélén álló, repedezett, régi padon egy fiú üldögél. Vállig erő, göndör hajába bele-belekap a lágyan fújdogáló meleg nyári szellő. Barna fűrtjeit összekócolja, de ő mintha észre sem venné ezt. Békésen rajzolgat virágos vázlatfüzetébe, olyannyira összpontosít a művére, a ceruza állására, a vonalak pontosságára, az árnyékolásra, mintha oly' sok minden múlna rajta. Halványrózsaszín ajkait egyenes vonallá préseli, néha pedig annyira koncentrált, hogy kidugja kicsit a nyelvét. Épphogy csak a hegye látszik ki. Egyszer sem pillant fel, hogy szemügyre vegye az őt körülvevő festői anyatermészetet: a kristálytisza patak egyenletes csobogását, a színes tulipánágyásokat az út mentén, a madarak egymásnak felelgető csipogását, a tücskök melódiáját, s az erdő egyéb neszeit. Be van zárkózva az ő saját kis világába. Senki sem tudja, mégis mi járhat a fejében, mit vagy kit rajzolhat ennyire elmélyülten.

Egy fiú érkezik mellé. Hófehér bőrére rávetülnek a csillag meleg sugarai. Alacsony, szikár teste van. Tengerkék szeme azonban elfelejtethetlen. Aki egyszer belenézett e tekintetbe, nem tudott másra gondolni. Fekete sporttáskáját ledobja válláról a padra -a fiú mellé-, kiszedi mobiltelefonját és a fülhallgatóját, majd csatlakoztatja a készülékhez. Azonnal elmerül a zene mámorító világában, majd a szomszédjára pillant. Elmosolyodik, ennek hatására előbújnak a szeme sarkában eddig láthatatlan nevetőránccok. Csillogó, kék szemeit még pár má-

sodperc erejéig a rajzoló fiún legelteti, majd lábát kétszer megrázza bemelegítés gyanánt. Futásnak ered, otthagya a táskáját és értékeit a padon. A bongyori mellett.

Fél óra telik el körülbelül, mire visszaér. Kimerülten, lihegve telepszik le a fiú mellé. A homlokán gyöngyöző izzadságcseppek tanúskodnak arról, hogy kitartóan futott az elmúlt harminc percben. Arcát a ujjatlan pólójába törli és kiveszi a vizespalackját a válltáskából. Ebben a nyári hőségben, a víz áldásnak számít száraz torkának.

A fiú még mindig ott ül: ugyanolyan testhelyzetben, mint fél órával korábban. Ugyanúgy a kis füzetébe rajzolgat, íves, mégis kifejezetten dús szemöldökét összehúzza, ha elront valamit, de egyébként meg sem szólal.

A tengerszemű kiveszi a füléből a fülhallgatót és a táskája mélyére süllyeszti a telefonjával együtt. Percekig csak figyel a bongyori kecses mozdulatait.

- Gyönyörűen rajzolsz- szólal meg a fiúnak címezve, aki továbbra sem mozdul, egyedül a keze jár.

Egy pillanatra sem néz fel, semmi reakció sem tükröződik arcán. Megköszörüli a torkát, majd újból megszólal.

- Gyönyörűen rajzolsz - ismétli meg, abban reménykedve, hogy a bongyori csak azért nem válaszol neki, mert túlságosan belemerül a munkájába, nem hallotta meg.

Viszont ő még mindig nem reagál. Úgy tűnik, szándékosan nem válaszol. A tengerszemű eddigi hatalmas mosolya lelohad arcáról, szemei először csalódottságot, majd dühöt sugároznak.

- Figyelj...csak megdicsértem a rajzodat. Nem egy bunkó vagyok, aki rád akar mászni. -mondja sértetten, majd nagyot sóhajtva felpattan a padról, újabb futáshoz készülődve -Ti homokos srácok, mindig azt hiszitek, hogy mindenki titeket akar. Nevetséges!

A bongyori nyugodt arccal felnéz a vázlatfüzetéből. Mikor meglátja a tengerszemű csalódott és indulatos tekintetét, az övé is egyből megváltozik. Zavarodott és kétségbeesett lesz. Nem érti, mi történik körülötte. Mielőtt megszólalhatna, a tengerszemű már el is viharzik, újból felelőtlenül otthagya a táskáját, cipőjével felrúgja a homokot, hatalmas porfelhőt hagyva maga után.

A padon üldögélő fiú újra a füzetére pillant, a sok kusza vonalra, amit az elmúlt órákban firkálgatott. Kezében bánatosan, lomha mozdulatokkal pörgeti ceruzáját. Végül csak két rövid mondatot firkant a lap tetejére és kitépi a lapot a füzetből. Feláll a helyéről, az idegen táskája alá csúsztatja a papírt és gyalog útnak indul a gyönyörű vadonba.

Újabb fél óra telik el, mire a tengerszemű visszaér. Egyből kiszúrja a táskája alól kikukucskáló lapot, és alig ül le, máris kihúzza alóla.

A rajz egy kavicsos tengerpartot ábrázol, az égen fodros báránnyelű felhők. Egyszerű, színceruzával rajzolt mű ez, nem mondható kiemelkedőnek. Visszafogott rajz ez, olyan, amelyet minden második napilapban megtalál az ember. Nincs benne semmi különleges. Épp emiatt oly' tökéletes. A fiút azonban ez cseppet sem érdekli. Annál inkább keltette fel a figyelmét a két mondat, ami a lap tetején található.

„Sajnálom, ha megbántottalak. Siket vagyok.”

A tengerszemű tenyerébe temeti az arcát és zokogása mélyről tör elő.

Tornyai Laura (12.A) A királyi titok

Történetünk az éjszaka leple alatt kezdődik. Egy köpenyes alak sietett a sötétben. Egyszer csak megállt és figyelt. Hirtelen az egyik házban kis világosság gyúlt. Emberünk erre a jelzésre várva odament a fa ajtóhoz és kopogtatott. Egy ötvenes éveiben járó nő nyitott ajtót.

- Felség – köszöntötte a nő, miközben meghajolt, mivel az érkező nem volt más, mint Diana királynő, Drophia uralkodója.
- Dorotea – biccentett a királyné.
- Jöjjön be. Nem követte senki, igaz? – húzta be az ajtót maguk után az asszony.
- Nem, senki. Még Hubert király se tudta, hogy eljövök. És szeretném, ha ez így is maradna – magyarázta Diana.
- Rendben van. Miben segíthetek?
- Feltétlenül meg kell tudnom, hogy lány vagy fiú lesz a gyermekem. Megfenyegettek, de erről nem mondhatok többet – Dorotea csak bólintott, hogy megértette.
- Feküdjön le ide – mutatott dívány felé, majd eltűnt a az egyik szobába. A királyné levette a köpönyegét, majd lefeküdt, így már jól látszott gömbölyödő hasa. A jósno percekben belül visszatért egy kövel a kezében. – Ezt a legmegbízhatóbb kristályom. Tízből kilenc esetben jót

jósol. Biztosan ezt szeretné?

- Igen. Reményt ad.

- Rendben akkor ezt ráteszem a hasára. Pár perc elteltével elszíneződik. Ha vörös lesz, akkor leány, ha viszont zöld, akkor pedig fiú – magyarázta. Diana csak bólintott, mivel az izgatottságtól szóhoz sem jutott. Dorotea rátette a követ a pocakjára és vártak. Kb. 5 perc múlva a kristály vibrálni kezdett, felragyogott. A királyné szeme elkerekedett és tekintete találkozott a jósnőével.

*

18 évvel később

- Jó reggelt anyám – köszöntem, mikor leértem az étkezőbe.

- Liliann! Végre, hogy felébredtél. Sietned kell! A bolt nem nyit ki magától – tette le élém a reggelimet.

- Sajnálom. Tegnap későig fent voltam, mert be szerettem volna fejezni a könyvet, amit olvastam – magyarázkodtam.

- Én megértem, de a reggeli vevőink nem hiszem. Siess!

- Máris megyek – nyeltem le az utolsó falatokat. A szobámba gyorsan felöltöztem, majd a táskámat a vállamra téve kisettem az ajtón.

- Lil! A doboz! – kiáltott utánam anyám.

- Megyek! Kösz, Vanessa biztosan leharapta volna a fejem, ha elfelejttem – kaptam fel az asztalon lévő kék dobozt.

- Szívesen. De most már tényleg menj! – hessegetett ki az ajtón.

- Ebédnél találkozunk – intettem neki, majd a Nelson ház felé vettem az irányt. Vani nyitott ajtót.

- Lil! Végre! Azt hittem elfelejtetted. Hálám örökké üldözni fog – ölelt meg.

- Nem felejténem el, amit a legjobb barátnőmnnek ígértem. Csak kicsit késésben vagyok. Sokáig olvastam este.

- Könyvmoly – rázta meg a fejét mosolyogva - Segítsek nyitni?

- Nem, dehogy. Amúgy is randevúd lesz – vigyorogtam mindentudóan.

- Az nem randi. Andrewnak szülinapja van, és mint két barát elme- gyünk ebédelni.

- Hogyne. Mindenről számolj be – kacsintottam rá, majd már mentem is tovább.

Az utca másik végéből már láttam pár ember a bolt előtt ezért megszaporoztam a lépteimet. A nagy sietségben nem figyeltem, így nem vettem észre, hogy valaki kilépett előttem az egyik üzletből, és nekimentem.

- Nagyon sajnálom – szabadkoztam, de már siettem is tovább ezért csak egy pillanatra láttam az ismeretlen arcát, majd elveszett a nagy tömegben.

Az egész délelőttöm nagyon pörgős volt, mint általában. Aztán féltizenkettő fele már csak egy-egy ember jött. Mivel unatkoztam, gondoltam olvasok ebédig. Elkezdtem kotorászni a táskámban, de sehol sem találtam a könyvem. Hirtelen csilingelt az ajtó feletti virágos szélhárfa, jelezve, hogy vevő érkezett.

- Egy pillanat – szóltam ki a pult mögül – Ezt nem hiszem el! Hova tehettem azt az átkozott könyvet? – mormogtam az orrom alatt.

- Talán ezt keresi? – szólalt meg egy hang a hátam mögött.

Megpördültem a tengelyem körül, és egy kb 18-19 éves fiúval találtam szembe magam. A csuklyát hátra tolta a fejeről, lelapult fekete haját felborzolta, majd rám nézett ébenfekete szemével, várva a reakciómra. Valahonnan nagyon ismerős volt. Mikor rájöttem, hogy túl sokáig néztem rá, megszakítottam a szemkontaktust, és tekintetem a pultra helyezett könyvre vettem.

- Igen, pontosan ezt kerestem – simítottam végig a könyv borítóján, majd kinyitva, megnyugodva vettem észre, hogy a saját készítésű könyvjelzőm is benne van.

- Elejtette, amikor összeütköztünk, és mivel nem vette észre, kötelességemnek éreztem visszahozni.

- Nagyon köszönöm, és még egyszer elnézést a reggeli miatt, nagyon siettem.

- Semmi baj. Végül is nem bántam meg azt az időt, míg sikerült megtalálnom magát Ms. Lake.

- Kérem, szólítson Liliann-nak.

- Theodore – bólintott.

- Mint a... – kezdtem bele a mondatba, aztán elkerelkedett szemekkel néztem a fiúra, és a szám elé kaptam a kezem. Hirtelen lódobogás hallatszott kintről.

- Azt hittem, több időm lesz – sóhajtott szemfogatva a Theodore.

Én csak értetlenül figyeltem az eseményeket, és ostromoztam magam, hogy miért nem ismertem fel előbb a herceget.

- Van itt olyan hely, ahol biztosan nem találhatnak rám? – rázott vissza a valóságba a hangja.

- Igen, itt – nyomtam meg a padlót egy helyen és a csapóajtó széle rögtön megemelkedett – Ez egy alsó raktár, amit már nem használunk. Ha hármat koppantok, kijöhet – mondtam még mindig sokkos állapotban.

- Hálás köszönet – fújta ki megkönnyebbülve a levegőt és már be is mászott az alsó raktárba. Ahogy ráléptem a tetőre, már csilingeltek is, és két páncélos őr jelent meg az ajtóban.

- Elnézés a zavarásért kisasszony, Theodore Herceget keressük. Eset-

leg járt itt a nap folyamán?

- A herceg? Nem uraim, nem láttam. Ez csak egy szerény virágbolt. Nem hiszem, hogy ez a legérdekesebb üzlet errefelé – vontam meg a vállam. Közben a másik őr egy fekete labrador pórázát fogta, aki húzta azt a pult irányába.

- Rendben, köszönjük az együttműködést. További szép napot kisaszszony. Darwin lábhoz – szólt a kutyának, majd folytatták tovább a keresést máshol. Miután elmentek, vártam egy-két percet, aztán hármat dobbantottam és arrébb léptem.

- Felső herceg – hajoltam meg, mikor a fiú kimászott – Röstelltem, hogy nem ismertem fel hamarabb.

- Pont ezt akartam elkerülni – húzta el a száját. Már épp mondani akartam valamit, amikor Vanessa lépett a boltba. Theo azon nyomban felhúzta a csuklyáját és elfordulva nézegetni kezdte a rózsákat.

- Lil! De jó, hogy még itt vagy. Tessék, hoztam neked ebédet – tett le előlem egy dobozt, amiből csodálatos illat áradt.

- Makaróni, a kedvencem. Köszönöm – néztem a barátnőmre hálásan. - És mi van Andrew-val? – tértem a lényegre.

- Olyan édes. Nagyon jól sikerült az egész. Azt mondta, hogy megismételhetnénk – vigyorgott.

- Nagyon örülök nektek – mondtam őszintén.

- Ne aggódj drágám, érted is jön nemsokára a szőke herceged – paszkolta meg a kezem, Theodore felől pedig egy kis kuncogást hallottam. Nagyon vicces! – Bár tudom, hogy neked a fekete hajúak tetszenek – merengett tovább – Uuu, mint Theodore herceg. Ő olyan helyes. Szerintem illene hozzád – mondta tovább. Na, már csak ez kellett nekem. Theo mellettünk alig bírta visszatartani a kirobbanni készülő hahotázását.

- Miért pont őt hozod fel? – kérdeztem, bár tudtam a választ a kérdéssemre.

- Mondjuk, mert tudom, hogy bele vagy habarodva. Bármennyire is próbálsz leplezni. Tudom.

- Persze, és majd pont engem nézne ki magának egy herceg – legyintettem.

- Túl szigorú vagy magadhoz.

- És én mégis mikor fogom Andrew-t megismerni? Már három hónapja csak róla áradozol, és azt sem tudom, hogy kicsoda – váltottam gyorsan témát, mire Vani mélyen elpirult.

- Inkább hagylak olvasni és enni. De miután bezártál, gyere át mindenképp.

- Rendben, de ezt nem úszod meg ennyivel – ő csak intett és már el is ment.

Ahogy becsukta maga után az ajtót, a kezembe tettem az arcomat,

és hallottam, ahogy a fiú elneveti magát. Szuper, totál beégtél a herceg előtt az utóbbi tíz percben, gratulálok Liliann. Mikor felnéztem, Theo egy szál vörös rózsával állt előttem, bujkáló mosollyal a szája szélén. A virágot lehelyezte az asztalra pár arannyal együtt, majd kifelé indult.

- A rózsát itt hagyta – szóltam utána.

- Tartsa meg Liliann – fordult vissza – a holnapi viszontlátásra, és a barátnőjének igaza van. Túl szigorú önmagához – kacsintott, majd kilépett az ajtón.

Olyan furcsa ez a fiú. Van benne valami ismerős, de fogalmam sincs, mihez köthetném.

*

A nap további részében nem is tudtam másra gondolni és állandóan a rózsát szagolgattam, mintha más lenne, mint a többi. Öt órára értem haza, kicsit szórakozott állapotban, amit anyám meg is említett.

- Megjöttem – köszöntem álmodozva.

- Látom. Mi van veled? Olyan furcsa vagy – nézett rám kérdő arcki-fejezéssel. Én csak megvontam a vállam, majd a rózsát beraktam egy vázába – Lil, megmondtam, hogy a boltból nem hozhatsz haza virágot! – nézett rám mérgesen.

- Kaptam – mosolyodtam el önkéntelenül.

- Tényleg? – vont a szemöldökét.

- Igen. Megvette, aztán azt mondta, tartsam meg – pirultam el.

- És, ki volt ez a kedves idegen – telepedett le az asztalhoz, és a kezére támaszkodva várakozóan nézett rám.

- Elmondom, de – ültem le vele szembe – kérlek, senkinek ne szólj erről.

- Ami itt elhangzik, itt is marad – húzott cipzárt a szájára.

- Rendben – vettem egy nagy levegőt – Theodore Barrington herceg – mondtam ki egy szuszra.

- Tessék? – kerekedett kistányér nagyságúra a szeme – Találkoztál a herceggel és beszéltél is vele?

- Minden rendben anyám? Nagyon sápadt vagy.

- Igen, igen persze. Figyelj rám. Azt hiszem eljött az ideje, hogy elmondjak valamit. Már nagyon régóta tartogatom és... – de nem tudta befejezni a mondatot, mert kopogtak.

- Egy pillanat – mondtam, aztán mentem ajtót nyitni – Vani, mit keresel itt? – vontam össze a szemöldökömet, majd a homlokomra csaptam – Ó, ne! Sajnálom, megígértem, hogy átmegek. Ne haragudj. Gyere be – álltam arrébb, hogy beengedjem a barátnőmet.

- Jó estét Ms. Lake – köszönt.

- Neked is Vanessa.
- Mit is szerettél volna mondani? – néztem anyára.
- Semmi, nem fontos. Menjetek csak fel, beszélgetni – legyintett, majd felállt az asztaltól és kiment a kertbe. Mi vállat vonva felsiettünk az emeletre, és bekuckóztunk a szobámba.
- El kell mesélnem valamit – sóhajtottam.
- Arról a titokzatos alakról, aki ma az üzletbe volt? – kérdezte felvont szemöldökkel, nekem pedig leesett az állam.
- Hogy jöttél rá? – kerekedett el a szemem.
- Láttam, hogy mondani akarsz valamit neki, mikor beléptem. Ő pedig rögtön elfordult, hogy ne lássam az arcát. Azóta férja az oldalamat a kíváncsiság. Szóval most már mondd el, ki ez a titkos hódoló, és mióta ismered – nézett rám várakozóan.
- Azt azért szögezzük le, hogy semmiféle titkos hódolóról nincs szó. Ma láttam először, vagyis nem, ez így nem állja meg a helyét, inkább most találkoztam és beszéltem vele először személyesen.
- Nem értelek, beszélj összefüggően – ráncolta a homlokát.
- Ő nem csak valaki – kezdtem bele, majd egy nagy sóhaj után kinyögtem – ő maga a herceg.
- Várj. Theodore herceg? Az a Theodore herceg, akiről a boltba beszéltem neked? – kerekedett ki a szeme.
- Igen, a füle hallatára mondtál mindent.
- Akkor ezért voltál ennyire zavarban – vált számára világossá a korábbi viselkedésem.
- Igen, meg közben hallottam, hogy jól mulat a szenvedésemen – forgattam meg a szemem.
- Oké, értem. Már csak annyi nem világos, mit keresett a herceg pont a ti virágüzletekben.
- Ez is egy érdekes dolog – vakartam meg a tarkómat kínosan – Engem keresett – vallottam be.
- Na jó, azt hiszem kezdem elveszíteni a fonalat – nevetett fel hitetlenkedve.
- Reggel a nagy sietségben nem figyeltem, és nekimentem Theodorenak. Ennek következménye volt, hogy elejtettem a könyvem. Theo pedig megkeresett, hogy vissza tudja adni a tulajdonomat – magyaráztam elmélyülve, oda sem figyelve mit mondok.
- Észrevetted, hogy nem hercegnek, hanem Theo-nak hívtad? – jegyezte meg.
- Mi? – akadtam meg hirtelen.
- Jól hallottad – kuncogott.
- Biztosan tévedsz – köszörültem meg a torkomat.
- A fülem akár a borotva.
- Lényegtelen. Visszatérve, miután elmentél, vett egy szál rózsát, de nem vitte el, hanem azt mondta, hogy tartsam meg, és hogy holnap

találkozunk – a mondandóm közben éreztem, hogy enyhe pír szökik az arcomra.

- Igazi úriember – húzogatta a szemöldökét.

- Na jó, most már elég legyen – kaptam fel az egyik párnám és megütöttem vele a barátnőm bal karját.

*

Másnap furcsa izgalommal mentem nyitni. Minden csilingelésre felkaptam a fejem, hátha Theo jön. De tizenegy óra tájt már beletörődtem, hogy nem jön vissza, így már nem is figyeltem. Ebédszünetben éppen olvastam és annyira belemerültem, hogy nem is vettem észre, hogy valaki belépett az üzletbe.

- Hát milyen eladó vagy te, hogy nem veszed észre vendéged jöttét – szólalt meg a pultra támaszkodva. Ahogy meghallottam a hangját, rögvest összecsaptam a könyvemet, kiszaladtam a pultból és konkrétan a nyakába ugrottam. – Ha tudtam volna, hogy így fogadsz, többet kell elutaznom – nevetett miközben szorosan megölelt.

- Végre megérkeztél! – engedtem el – Milyen volt az út? – kérdeztem, miközben megvizsgáltam, hogy minden rendben-e vele.

Fekete haja kissé kócosan meredt az ég felé, csokibarna szemei pedig fáradtan csillogtak a hosszú utazástól.

- Atyám zsörtölődésén kívül minden rendben volt.

- Olyan jó, hogy újra itt vagy – szorítottam meg a kezét mosolyogva.

- Én is örülök, de most mesélj. Mi történt, amíg távol voltam?

- Nem sok. Kivéve tegnap. Vanessa Andrew-val volt randevún. Bár, idézem, szerinte ez csak két barát elmegy ebédelni szintű találkozás. De állítása szerint jó volt, és meg fogják ismételni. Óh, és anya csinált a kedvenc sütidből. Délután gyere át.

- Ó, anyukád híres csokidarabos sütije. Mindenképpen benézek.

- Szuper. Ő is nagyon hiányolt – vigyorogtam.

- Most jut eszembe, hoztam neked valamit – kutakodott a táskájában.

- Nem kellett volna.

- Tudod, hogy mindig hozok neked valamit, tessék – adott át egy kissé tömött borítékot. Kinyitottam és vagy harminc különböző könyvjelző volt benne.

- Gyönyörűek, imádom. Nagyon köszönöm – öleltem meg megint.

- Óh, majd elfelejtettem – csapott a homlokára – holnap lesz egy bál a palotában. A herceg tizennyolcadik születésnapja alkalmából – magyarázta, miközben én az új szerzeményeimet nézegettem.

- Mindenki erről beszél. Biztos nagy durranás lesz – mondtam fel sem pillantva.

- Igen, és mivel én meg vagyok hívva, vihetek egy személyt magam-

mal – nézett rám jelentőségteljesen.

- Mármint rám gondolsz? – képedtem el.

- Persze, miért ne?

- Még átgondolom – feleltem diplomatikusan.

Hirtelen megint csilingelt az ajtó feletti szélhárfa, jelezve, hogy vásárló érkezett.

- Egy pillanat és... – hajoltam ki William mögül, de elharaptam a mondatot mikor megláttam az érkezőt. Mikor az előttem álló fiú is érzékelte a hirtelen hangulatváltozásomat, hátrafordult és nagy meglepetésemre mosolyogva elindult a herceg felé.

- Barrington, mi szél hozta erre kedves barátom – fogott vele kezét.

- Smith, üdvözöllek újra csodás városunkban. Kérdésemre a válaszom pedig, hogy a hölgygel kell beszélnem – biccentett felém.

Én csak értetlenül álltam a pultnak dőlve. Miért is vagyok meglepve? A szüleik nagyon jó barátságba vannak egymással. Ők miért ne lennének?

- Valóban? – nézett rám kérdően William – Úgy tűnik, valamiről elfelejtettél beszámolni nekem Lil.

- Ó, szóval ismeritek egymást – jegyezte meg Theo a becenév hallatán.

- És úgy látszik, ti is – vizsgált még mindig engem Will.

- Csak tegnap találkoztunk. Segített elbújni a katonák előtt. Bár Darwin majdnem megtalált.

- Most akartam elmesélni – szabadkoztam az ujjaimat piszkálva. Ne nézzen már így rám!

- No, mindegy is. Beszélgessek csak nyugodtan. Lil, nálatok fél ötkor? – intézte hozzám a kérdését Will.

- Rendben – bólintottam, majd a fiú már távozott is az üzletből.

Közénk pedig beállt a kínos csend. Mivel utálok az ilyen szituációkat, én szólaltam meg először.

- Miről akart velem beszélni? – léptem vissza a pult mögé, hogy összeszedjem a könyvemet, amit a nagy sietségben szabályosan eldobtam és a pulton szétterített könyvjelzőket is egyberaktam.

- Öhm... holnap lesz a tizennyolcadik születésnapom és a szüleim bált rendeznek. Szeretném, ha eljönne – tett le elém a pultra egy vízkék borítékot. Szuper. Most mi a francot fogok neki mondani?

- Hallottam már róla. Nem biztos, hogy el tudok menni – ködösítettem.

- Rendben. Akkor másképp mondom. Szeretném, ha eljönne velem a bálba – nézett mélyen a szemembe.

- Óh – értettem meg. Basszus. Mi történik? Oké, nem kell pánikba esni. De nem akarom megbántani egyik fiút sem azzal, hogy a másikkal megyek – Elmegyek, de mivel van meghívóm – lebegtettem meg az orra előtt a borítékot – egyedül.

- Rendben, nekem ez is megfelel – bólintott mosolyogva.

- Szeretne még valamit? – vontam fel kérdőn a szemöldököm.
- Ó, igen. Kedvelem a barátnőjét.
- Nem felejthetnénk el a tegnapi beszélgetést?
- Nem hinném, hogy egykönnyen kitörlődik a memóriámból.
- Istenem – forgattam meg a szemem.
- Igazából azt akartam kérdezni, hogy honnan ismerik egymást? – biccentett a kijárat felé.
- Willel? – kérdeztem, mire a herceg bólintott – Jó kérdés. Kb nyolc-kilenc éve ismerjük egymást. Egy nagy, vásáron találkoztunk először. Éppen anyának segitettem a virágos standnál, mert ő éppen ennivalóért ment, Will pedig éppen arra sétált az apjával és virágot akartak vásárolni. Arra már nem nagyon emlékszem miként kezdünk el beszélgetni, csak arra, hogy együtt szaladgálunk és fedezzük fel a vásárt – mosolyodtam el az emlék hatására.
- Kedves kis történet – jegyezte meg Theo.
- Igen, és azóta a legjobb barátom – e megjegyzésem után mintha kicsit megkönnyebbült volna.
- Értem – bólintott kis mosoly kíséretében.
- Tehetek még Önért valamit? – kérdeztem az órára nézve, mert lassan lejár az ebédszünetem.
- Á, igen. Tizennyolc szál vörös rózsát kérnék holnapra – rakott le pár érmét a pultra.
- Meglesz – jegyeztem fel egy papírra.
- Elküldök érte valakit délelőtt.
- Oké – mondtam kicsit csalódottan.
- Akkor holnap este találkozunk – kezdett el búcsúzkodni.
- Igen. Ó és kérem, ha találkozik Williammel, mondja meg neki, hogy elmegyek a bálba.
- Mindenképp – bólintott, de láttam rajta, hogy ettől kissé feszült lett.
- Köszönöm – ajándékoztam meg egy mosollyal. Ő viszonozta a gesztust, felrakta a fejére a csukjáját és távozott. Hát, ezt sem gondoltam volna. Az elmúlt fél órában két fiú is elhívott a bálba, én meg mind a kettőt „kikosaraztam” és egyedül fogok menni. Nem tudom biztosra, de mintha Theodore féltékeny lett volna a Willel való barátságomra. De mégis miért? Áh, fiúk. Fejrázva tértem vissza a dolgomhoz, elűzve a két hímnemű embert a gondolataimból.

*

Négykor zártam be, és a gondolataimba mélyedve andalogtam hazafelé. Mikor beléptem a bejárati ajtón, nevetés ütötte meg a fületem.

- Mi ez a nagy jókedv? – értem be a konyhába, miután kint lerúgtam a cipőmet.
- Á, Lil! De jó, hogy hazaértél! Will visszajött – lelkendezett anyám,

majd két puszival üdvözölt.

- Igen, tudom. Volt már ma nálam – tettem a táskámat az üresen álló székre, miközben mosolyogva néztem a sütit faló fiút.

- Lilian, átgondoltad a kérdésem? – kérdezte két falat között. Ezek szerint nem találkozott Theodore-ral a délután során.

- Miről van szó? – nézett rám anyám kérdően.

- Drága Williamünk elhívott, hogy menjek vele a herceg születésnapjába – magyaráztam neki, majd a fiúhoz fordultam. – Igen elmegyek, de mivel van saját meghívóm – lebegtettem meg az orra előtt a papírt, amit Theo-tól kaptam – egyedül megyek – ismertettem a döntésemet.

- Ő is megkért, hogy menj vele, igaz? – tette le a félig elfogyasztott süteményt Will.

- Igen, így van, és neki is ugyan ezt mondtam.

- És jól is tetted. Te egy erős és független nő vagy, nincs szükséged férfi kíséretre – fogta meg a vállamat anyám.

- És nem akartál megbántani, sem engem, sem pedig őt – tette hozzá William. De a hangja megkönnyebbült volt.

- Igen, bevallom ez is benne volt – bólintottam.

- Mit fogsz felvenni? – törte meg a pillanatnyi csendet anyám.

- Na, azt még én sem tudom – sóhajtottam, de közben láttam, hogy ezek ketten mindentudóan összemosolyognak, én meg csak kérdően néztem rájuk.

- Nos Samantha, köszönöm szépen a szíves látást, ételt és italt, viszont mennem kell – tápáskodott fel Will.

- Kikísérlek – pattant oda anyám hozzá, majd hozzám fordult – Te meg addig keress valami ruhát a szobádban.

- Rendben – vontam meg a vállam, majd elkészöntem a fiútól és felmentem.

Ahogy beléptem a szobámba rögtön feltűnt, hogy az ágyamon van egy hatalmas fehér doboz piros szalaggal átkötve és rajta két kisebb, ugyanolyan doboz pihen.

- Hát ez meg? – léptem közelebb. A kicsiket félreraktam és a nagygyal foglalkoztam. Levettem a masnit, majd a tetejét is. Széthúztam a csomagolópapírt és elkerekedett szemekkel néztem arra a csodálatos ruhára, ami előttem feküdt – Jézusatyáuristen! William Smith! – robbogtam le a lépcsőn, oda sem figyelve mit mondok.

- Smith? – kérdezte elkerekedett szemekkel anyám, amikor odaértem hozzájuk és rögtön lefagyott a mosoly az arcáról.

- Basszus – néztem riadtan Willre, mert akkor fogtam fel, milyen kellemetlen helyzetbe hoztam magunkat.

- Ő, Edgar Smith fia? – intézte még mindig nekem a kérdést anyám.

Nem tudtam kiolvasni az arcából semmilyen érzelmet, vagy, hogy mit gondol. Igen, eltitkoltuk előle Will vezetéknevét, mert pontosan tu-

dom, hogy valamilyen számomra ismeretlen okból ki nem állhatja a grófot. Éppen ezért William Fordként mutatkozott be anyámnak. Én csak azt akartam, hogy megkedvelje, és ne ítélkezzen felette.

- Samantha... – kezdte a fiú, de anyám leintette.

- Ms. Lake, ha kérhetem. Valamint megkérném Mr. Smith, hogy most azonnal távozzon a házamból – nyomta meg Will vezetéknevét.

Éreztem a hangján, hogy feldúlt, de biztos vagyok benne, hogy nem csak eme kis füllentés van a dolog mögött.

- Sajnálom – néztem szomorúan Willre. Ő csak bólintott, majd eltűnt a sötétben.

- Hazudtál nekem – csukta be a fiú után az ajtót, és az asztalhoz ülve a kezébe temette az arcát – Miért csináltad?

- Mert félttem, hogy elítéled az apja miatt – ültem le mellé.

- Igen ez így van, de mégis szólnod kellett volna. Így ez az egész semmit sem ért.

- Miről beszélsz?

- Mikor is találkoztatok először? Will – kerülte ki a kérdésemet.

- Kilenc éve, az éves virág vásáron.

- Hát persze, öt percre hagytalak egyedül, ő pedig biztosan tudhatott mindenről. Hogy is gondolhattuk, hogy ez titokban maradhat - nevetett fel kínosan.

- Anya, semmit sem értek. Elmagyaráznád, mi folyik itt?

- Nem találkozhatsz többet Williammel.

- Mi?! – álltam fel olyan nagy hévvel, hogy eldöntöttem a székot – Ezt nem teheted!

- Nem tehetek mást – tárta szét a kezét – És holnap itthon maradsz.

- Szóval szobafogságra ítélsz?

- Holnapra – bólintott – De előtte még meg kell beszélünk valamit. Hogy értsd, miért teszem mindezt.

- Lefekszem. Nem akarok beszélni erről. Igazából már nem is érdekel – hátráltam a lépcső felé, majd felfutottam a szobámba.

Miért tudom elszúrni mindig a dolgokat? Törni-zúzni lett volna kedvem, de úgysem érek vele semmit. Inkább az új ruhámnak szenteltem a figyelmemet. Kivettem a dobozból és az ágyra terítettem. Így még jobban elállt a lélegzetem tőle. A felső része teljesen fehér volt, deréktól lefelé pedig fokozatosan átment fehérből sötét rózsaszínbe és fehér pillangókkal volt díszítve. A két kisebb dobozt is kinyitottam. Az egyikben egy pár halvány rózsaszín cipő volt, aminek a sarkán ugyan olyan pillangó volt min a szoknyán. A másikban pedig egy ezüst nyaklánc lapult, amin egy rózsaszín szív medál volt. Egymás mellé raktam őket és az összehatas gyönyörű volt. Kár, hogy nem vehetem fel. A fenébe is. Nem fogok itthon maradni. Majd kiszököm. Ezzel a csodálatos tervvel aludtam el.

Reggeli közben anya közölte, hogy ma ő lesz bent a boltba, valamint megkérte Mrs. Artmensont, a szomszédunkat, hogy tartsa rajtam a szemét. Szuper. Miután elment dolgozni, csak olvastam a konyhában a maradék kekszet rágcálva. Tizenegy óra fele valaki csengetett.

- Ah, biztos, hogy Mrs. Artmenson jött ellenőrizni – forgattam meg a szemem – Megyek már! – nyitottam ajtót, viszont a szomszédunk helyett egy küldönc állt a küszöbön. A kezében három ugyanolyan doboz volt, mint amelyet tegnap kaptam Willtől.

- Küldemény Liliann Lake kisasszonynak – szólta ki a dobozok mögül a fiú.

- Én vagyok, az asztalra tegye le, kérem – engedtem be.

Megkínáltam egy pohár vízzel és a sütivel, amit készségesen elfogadott, majd távozott. Mikor egyedül maradtam a csomagokkal megint a nagyobbal kezdtem. Az első dolog, amit a fedél levétele után láttam az a tegnapi kért tizenhét szál vörös rózsák voltak.

- Theodore! Ez most komoly? – tettem az arcomat a kezembe, mert tudtam mit küldött. A rózsák mellett egy kis levélkét is találtam:

„Elfogadtam, hogy nem velem jön.

De kérem.

A kedvemért vegye fel ezt a ruhát.”

~Theo~

- Most mi a túró fogok csinálni?

Komolyan nem értem. Két napja még minden rendben és átlagos volt. Most meg attól félek, hogy valamelyik fiút megbántom. Oké, semmit baj, ebből is ki tudom vágni magam. Csak kicsit átalakítjuk az öltözéket.

Theo-tól egy égbéle ruhát kaptam hozzá illő cipővel és karkötővel. Simán megoldom. Mindkét ruhát elvágom deréknál, majd felcserélve összevarrom őket. Az egyik rózsaszín cipőről leveszem a pillangót és felragasztom a kékre, így az ékszerek mindenhez menni fognak.

Mivel tudtam, hogy anya csak estefelé fog megérkezni, nekiálltam varrni. Miközben dolgoztam, a tökéletes szabadulási tervemet is kiészelttem.

Megvárom, amíg anyám hazaér, aztán elmegyek „lefeküdni”. Ilyenkor nyolckor ellenőriz, utána pedig csak hajnali egykor. Szóval, ha a kettő között osonok ki és be, észre sem fogja venni, hogy elmentem. Természetesen a tökéletes tervekbe is csúszhat baki, ezért majd egy-két párnát rakok a takaró alá.

Öt óra múlva teljesen kész voltam és fel is próbáltam. Az összhatás mesészép lett. Végül úgy döntöttem, hogy a felső rész lesz kék az alsó pedig a fehér-rózsaszín színátmenetes. Éppen eldugtam a ruhát, amikor anyám megérkezett. Váltottam vele két szót, majd visszamentem a szobámba.

A terv tökéletesen alakult. Ahogy gondoltam, anya nyolckor benyitott, én akkor éppen az ágyban ülve olvastam, mint mindig, gyertyafénynél. Mintha akart volna mondani valamit, de végül csak kiment és behúzta maga után az ajtót.

Hiába haragudtam rá, kicsit büntudatom volt amiatt, hogy kiszököm. Nagyot sóhajtva keltem fel. Felvettem a ruhámat, cipőmet és az ékszereket, a hajamat befontam és feltűztem. A hátamra terítettem egy fekete köpenyt, kezembe vettem egy kisebb táskát és az ablakon keresztül távoztam. Felnyergettem Beth-et és a palotához lovagoltam.

*

A bál negyed kilenckor kezdődött, én félre értem oda. Az előcsarnokban felmutattam a meghívómat, ezután elvették a köpenyemet, majd bevezettek egy terembe, ahonnan zene hallatszódott. Hála istennek, elmaradt az a kínos rész, ami ilyenkor a könyvekbe szokott történni, hogy mindenki a későn érkező felé fordul. Igazából ettől féltem a legjobban.

Kicsit toporogtam az ajtóban, aztán megláttam Theo-t, aki az anyjával beszélgetett. Mosolyogva feléjük vettem az irányt, amikor hirtelen Will lépett elé.

- Azta Lil! Káprázatos vagy! – nézett végig rajtam.
- Köszönöm. Remélem nem baj, hogy egy kicsit átalakítottam. Biztos nagyon sokba került.
- Viccelsz? Sokkal jobban néz ki így. Mindig mondtam, hogy nagyon tehetséges vagy.
- Akkor megnyugodtam – fújtam ki a bent tartott levegőmet.
- Megtisztelnél, ha táncolnál velem – nyújtotta felém a kezét. Én egy pillanatra Theo felé pillantottam és zavartan vettem észre, hogy tudja, itt vagyok.
- Persze, miért ne? – kaptam vissza a fejem Will felé és elfogadtam a felém nyúló végtagot.
- Csodálom, hogy Samantha elengedett.
- Nem engedett el – húztam el a számat.
- Szóval kiszöktél. Észre fogja venni – aggodalmaskodott.

- Nem fogja. Egyre otthon leszek.
- Te tudod.

*

Mindeközben, bár Liliann nem vette észre, a királynőnek igenis feltűnt az érkezése.

- Mondd drága fiam, ki az a lány, aki Williammel beszélget? – fordult Theo felé. A fiú most vette észre először Liliann-t és megbabonázva nézte őt. Az a ruha volt rajta, amit ő küldött, de át volt alakítva.

- Ó, ő az a lány, akiről meséltem neked – ébredt fel a bambulásból a herceg.

- Áh, bájos teremtés. Hogy is hívják? – követte Diana még mindig a lányt, ahogy a gróf fiával táncol.

- Liliann. Liliann Lake – a név hallatán a királyné ereiben megfagyott a vér.

- Lake? – kérdezett vissza.

- Igen, van egy virágüzletük – magyarázta tovább a fia.

- És mégis miért táncol Smith-szel?

- Mert barátok – vontam meg a vállát Theo, de annyira elvarázsolta a lány, hogy nem vette észre anyja zaklatottságát.

- Menj, kérd le. Órákig áradoztál róla. Nekem amúgy is el kell intéz-nem valamit – szorította meg a fia karját a királyné, majd otthagya.

*

Éppen nézelődtem a táncparkett szélén, mert mindkét fiú hirtelen eltűnt, amikor a királyné lépett mellém.

- Felség – pukedliztem.

- Óh, Liliann, erre semmi szükség.

- Bocsánat, ha megbántom, de még be sem mutatkoztam, ön pedig már tudja a nevemet. Félnem kéne? – kérdeztem összezavarodva, mire a királyné felkacagott.

- Dehogy kedvesem. A herceg mesélt rólad.

- Értem. Ez mindent megmagyaráz.

- Esetleg beszélhetnénk egy kevésbé zsúfolt helyen?

- Természetesen – indultam utána, közben összeakadt a tekintetem Theo-val, de mivel értetlenül nézett ránk, nem tudtam hova tenni ezt az egészet.

- Miről szeretne beszélni velem? – néztem várakozóan a nőre, miközben leültem vele szembe.

- Rólad. Nem tudom, ezért megkérdezem, Samantha beszélt-e neked rólam?

- Ismeri az anyámat? – vontam fel kérdően a szemöldökömet. Na, ez új.
- Ezek szerint a válaszod nem. Akkor máshogy fogalmazok. Akart-e beszélni neked valami fontosról, aztán valamiért mégsem sikerült?
- Bevallom őszintén, most, hogy így kérdezi, az elmúlt három napban tényleg akart valamit mondani kétszer is. De előtte nem. Már mint mielőtt elmondtam neki, hogy találkoztam a herceggel.
- Áh, most már értem. Még egy utolsó kérdésem lenne feléd. Szeretnéd, hogy én mondjam el, vagy inkább Samanthával beszélnéd meg – nem igazán értettem semmit. Mi történik itt?
- Szerintem jobb lenne anyával megbeszélnem, mégis csak ő az anyám, magát pedig alig ismerem. Elnézést – vontam meg a vállam. A királyné arcán valami szomorúságféle suhant át, de olyan pillanatnyi volt az egész, hogy nem tulajdonítottam neki sok jelentőséget.
- Ahogy szeretnéd – fogadta el a döntésem.
- Engedelmeivel, visszamennék. Lehet, már keresnek.
- Menj csak, de Liliann! – szólt utánam.
- Igen?
- Bármi történik, ne menj hozzá Williamhez.
- Ő a legjobb barátom, a mi kapcsolatunk csak barátság, semmi több. Nem szeretem úgy, mint Theo-t – csúsztott ki a számon a titkom, amit eddig még magamnak sem vallottam be.
Diana csak sejtelmesen elmosolyodott, én pedig szó szerint kimenekültem a helyiségből.

Basszus, hogy pont az anyjának kellett kifakadnom. Senkinek nem mondtam el, de igazából már egy ideje bele vagyok esve Theo-ba. Félreértés ne essék, nem tartozom azokhoz a lányokhoz, akik sírva, sikítózva „üdvözlik” a herceget. Én inkább a „csendesesen elfogadom, hogy soha nem lesz kölcsönös az érzés” fajtába tartozom. De mióta Theodore betette a lábát az üzletbe, minden megváltozott. A gondolataimból egy érdekes mondat ugrasztott ki.

- Tudod, mindig a családom részének tekintettelek, de szeretnék megkérni, hogy meg se próbáld elcsábítani a jövődöbeli menyemet a fiamtól – kissé arrébb léptem, és a takarásban megpillantottam Theo-t, Smith gróf társaságában.

Mi a fene történik már megint? Elbújtam, hogy ne lássanak, közben tovább hallgatóztam.

- Miért? Talán William már eljegyezte, mert ha nem, nem vagyok köteles azt tenni, amire kér.

- Liliann kisasszony holnapután betölti a 18. életévét. Ekkor a fiam megkéri a kezét – majdnem elájultam, amikor meghallottam, hogy rólam van szó.

- Szóval még nem kérte meg. Ami azt jelenti, hogy addig még bármi is megelőzhetem Willt.

- Ne merészed, úgyis már rég Williamnek van ígérve – na, erről én sem tudok. Úgy látszik, ezen Theo is megdöbbenhetett, mert a gróf lesajnáló hangsúllyal folytatta.

- Látszik, hogy a királyné nem avatott be semmibe.

- Ezt meg hogy érti? – éreztem a fiú hangján, hogy nagyon feszült. De még mielőtt Edgar válaszolhatott volna, kiléptem rejtekemből.

- Theodore, hát itt van. Már mindenhol kerestem – tettem úgy, mintha most léptem volna ki a szalonból. A herceg még egyszer barátság-talanul végigmérte a legjobb barátja apját, majd mosolyogva felém fordult.

- Mit tehetek önért, Liliann kisasszony?

- Táncolna velem? Kissé unatkozom.

- Természetesen – bólintott, majd Smith gróf felé fordult – Ezt a beszélgetés még folytatjuk – mondta, aztán megfogta a kezem. Jól láthatóan összekulcsolta az ujjainkat, és elhúzott a táncter felé.

- Miről beszélgettek? – kérdeztem, miközben forogtam egyet. Láttam rajta, hogy gondolkodik, mit mondjon, de inkább kivágtam ebből a kínos szituációból.

- Nem muszáj elmondania, csak kicsit zaklatottnak tűnt.

- Igaz, hogy el van ígérve Williamnek? – tette fel a kérdést, amitől a legjobban féltem.

- Nem tudok róla. Anyám biztosan nem tenne ilyet. Ő inkább elcse-rélne, minthogy olyannak ígérjen el, akit nem szeretek vagy nem is-merek.

- És az édesapja?

- Soha nem ismertem, anya nem volt hajlandó semmit mondani róla.

- Szóval elképzelhető, hogy az apja volt, aki elígérte?

- Lehetséges – vontam meg a vállam.

Pár perc kínos csend után sóhajtva megkérdeztem azt, ami már a beszélgetés óta foglalkoztat:

- Nem kerülgetem tovább a forró kását. Komolyan gondolta azt, amit a grófnak mondott? Az eljegyzéssel kapcsolatban – olyan döbbenet nézett rám, mintha azt közöltem volna vele, hogy ő nem is a herceg.

- Hallotta? – torpant meg hirtelen, így sikeresen ráléptem a lábára.

- Igen, mindent hallottam – vallottam be miközben újra mozgás-ra bírtam – Természetesen nem direkt volt. Pont akkor léptem ki a szalonból, és mivel nem tetszett a hangnem, maradtam, hogy ha kell, közbe léphessek – magyaráztam.

- Értem.

- De most nem is nekem kell szabadkoznom. Szóval, visszatérhetnénk az előző kérdésemhez? – kicsit izgultam a válasza miatt.

- Bevallom őszintén – mosolyodott el sejtelmesen, kis hatásszünetet tartva – a válaszom igen. Komolyan gondoltam, amit mondtam. Bár nem így akartam a tudtára adni, nem fogok hazudni önnek az érzése-

imről. Mikor először megláttam a boltban, éreztem, hogy valami vonz magához, valami megmagyarázhatatlan, mintha mindig is ismertem volna.

- Különös, én is pont ugyanezt éreztem. Van önben valami ismerős, amit nem igazán tudok hova tenni. De ez nem rossz, inkább érdekes – pár percig egyikünk sem szólalt meg – Nem megyek hozzá - jelentettem ki hirtelen.

- Mi? – zavarodott össze hirtelen a határozott kijelentésem.

- Nemet mondanék Willnek, amennyiben megkérné a kezem. És mindketten tudjuk, hogy ez be fog következni.

- Miért? – ó istenem, hogy nem érti.

- Mert csak úgy szeretem, mint legjobb barátot – vontam meg a vállamat, majd kis habozás után hozzá tettem – És azért sem, mert ő, nem te vagy – a szavakat szinte alig lehetett hallani, de elkerekedett szeme arról árulkodott, hogy tökéletesen hallott minden egyes szót.

Vizont mielőtt bármit is mondhatott volna, Will sodródott oda hozzánk, kicsit sem nyugodt állapotban.

- Lil! Háromnegyed egy van – riadtan néztem körbe és a faliorára pillantva a szám elé kaptam a kezem.

- Basszus, basszus, basszus – mormogtam, majd bocsánat kérően néztem a fiúkra és kirohantam az épületből. Gyorsan felpattantam Betherre, és szélesebben hazavágtattam vele.

*

A lovamat az ablak alatt hagytam, és éppen csak becsúsztam a paplan alá, amikor nyílt az ajtó. A takarót a nyakamig húztam, hogy nehogy bármi kilógjon a ruhámból. Anya bejött, leült az ágy szélére és mivel teljesen abban a hitben volt, hogy alszom, beszélni kezdett hozzám.

- Sajnálom, hogy nem engedhetlek el, de távol kell tartanod magad Williamtól. Ha az én lányom lennél, semmi akadály nem lenne, hogy megkérje a kezéd. De így! Valahogy meg kell értened, hogy mindent a te érdekedben és az ország érdekében teszek – simította meg a hajam, én pedig megkövülve feküdtem, alvást színélve. Más már nem mondott, csak felállt és kisétált a sötét szobából.

Zavartan felültem az ágyban, és öltözés közben folyamatosan forogtak a fogaskerekeim. „*Ha az én lányom lennél*”? Ez mit jelent? Nem ő az anyám? De akkor ki? És mit jelent az, hogy „*az ország érdekében*”? Mi köze ehhez az országnak és Willnek? És a királyné? Ezt akarta elmondani? De miért? Ezer és ezer ilyen kérdés motoszkált a fejemben.

Végül nem bírtam tovább és lementem a konyhába, bízva abba, hogy ott találok választ a kérdéseimre. Anya, vagy Samantha, a rosseb se

tudja, hogy kéne hívnom ezek után, az asztalnál ült és csendesen sírdogált.

- Anya? – szólítottam meg végül. Ahogy meglátott rögvest megtörölte az arcát és magára erőltetett egy mosolyt.

- Liliann, aludnod kéne.

- Megébredtem és nem tudtam visszaaludni – mondtam, majd leültem vele szembe.

- Kérsz meleg tejet? Vagy maradt még egy kis sütemény is. . .

- Anya – szakítottam félbe – Hallottam, amit fent mondtál nekem – sóhajtottam.

- Mi? – nézett rám riadtan.

- Tudom, hogy el akarsz mondani valami fontosat. Itt vagyok, figyelek. Kérlek, mondd el, mert több millió kérdés kavarodik a fejemben – fogtam meg a kezét az asztal felett.

- Én nem... – kezdett magyarázkodni.

- Kérlek, csak mondd el az igazat – szakítottam félbe ismét. Nagyot sóhajtott, majd megadóan belekezdett.

- Tizennyolc éve történt. Terhes voltam és a gyermekem apja kirakott az utcára, mert én csak egy cseléd voltam, akivel szórakozni akart. Egy régi barátomnál maradtam, amíg nem találtam egy kis viskót, amit ki tudtam bérelni egy időre.

- Dorotea néninél voltál?

- Pontosan, és az ő segítségével megtudtam, hogy fiam lesz. Bár meg kell, hogy mondjam, mindig is kislányt szerettem volna.

- Van egy bátyám? – kerekedett el a szemem.

- Nem sokkal azután, hogy elköltöztem Dori-tól, – hagyta figyelmen kívül a kérdésem – látogatóm érkezett. Nem is érttem, hogy a királyné mit keres arrafelé, és még inkább meglepődtem, mikor engem keresett.

- A királyné? Diana Barrington királyné? – kerekedett el a szemem.

- Igen. Elmondta, hogy a király tudta nélkül felkeresték, és megfenygették azzal, hogy ha lánya születik, tizennyolc éves korában hozzá kell mennie az illető fiához, különben borzalmas következménnyel kell számolnia. Ezért Diana elment Doroteához. Kiderült, hogy kislánya lesz – mondta, én pedig összehúzott szemöldökkel hallgattam, mert kezdtem sejteni a történet végét – Aztán elmondta, hogy igazából egy kérése lenne felém, ami az volt, hogy cseréljük el a gyermekeinket. Mivel a lánya életét nem akarta előre eltervezni, közben pedig az ország érdekeit is néznie kellett.

- Te pedig belementél – mondtam letaglózva.

- Igen, mert én is ezt tettem volna. Négy hónapig éltem kastélyban, teljes titokban. Ezalatt állandóan azon izgultunk, hogy én szüljek hamarabb, mert akkor sokkal könnyebb végrehajtani a cserét. A félel-münk jogos volt, mivel két nappal előbb születél meg, mint Theo-

dore. Miután nagy szervezések közepette megtörtént a csere, azonnal el kellett hagynunk a kastélyt. Egyszer sem tarthattam a kezemben a fiam, miután elválták tőlem, rögtön elvitték – az emlék hatására megtelt könnyel a szeme és remegő hangon folytatta – Diana segítségével ide költözhattünk, és a virágüzletet is neki köszönhetjük. Amikor még nagyon kicsi voltál, egyszer meglátogatott, de ha rendszeresen jött volna, feltűnt volna valakinek. Ezt nem kockáztathatta, így nem jött többet – fejezte be, és megkönnyebbülve hagyta, hogy a könnyei végigcsorogjanak az arcán.

Én csak magam elé bámultam és a fejemben kezdett összeállni a kirakós minden egyes darabja.

- Szóval – szólaltam meg pár perc hallgatás után – Én a Barrington királyi pár lánya vagyok és Theo a te fiad – vázoltam, ő pedig minden állításom után bólintott – Rendben, ez világos, bár kicsit még hihetetlen, de milyen szerepe van Willnek? – húztam fel a bal szemöldökömet, pedig nagyon is sejtettem a választ. Edgar Smith szavai még mindig a fülemben csengenek.

- Szerintem pontosan tudod – mosolyodott el szomorúan

- Smith gróf fenyegette meg a királynét, ugye? Azt akarta, hogy Willhez menjek hozzá, amikor betöltöm a tizennyolcat – anya csak bólintott – Akkor most már értem, miért utálod őt annyira, és hogy miért akadtál ki, amikor megtudtad, hogy kicsoda Will. De miért csinálta ezt? Hiszen a király legjobb barátja – értetlenkedtem, mert ez az egy kirakós darab még hiányzott ahhoz, hogy teljesen jól lássam az egész képet.

- Igen ez így igaz, de borzasztóan irigy rá, és ő akar uralkodni.

- De hisz ennek semmi értelme, sosem kaphatja meg a trónt.

- Ezzel ő teljesen tisztában van. Ezért kitervelte, hogy ha a fia elvesz téged, megöli az apádat, így Will kerül a trónra, és mint apja, a háttérből fog irányítani. Ezt akadályoztuk meg édesanyáddal, de Edgar valahogy tudomást szerzett róla. Itt lépett életbe a gróf B terve, miszerint összebarátkoztok, hozzá mész Willhez, aztán bebizonyítja, hogy te vagy a hercegnő és a végkimenetel ugyanaz lesz. Erre akkor jöttem rá, mikor véletlenül elszóltad magad.

- Megrázó. De mint már mondtam egy párszor, nem megyek hozzá Willhez. Nem szeretem úgy, mint Theo-t – jelentem ki.

- Igen, erről még beszélni akartam.

- Miről?

- Theo apjáról – sütötte le a szemét, én pedig majdnem elájultam a felismeréstől.

- Edgar – suttogtam rémülten. – Theo apja Edgar? És Willel féltestvérek? – kérdeztem már kissé hisztérikusan.

- Igen, de csak én tudok róla, és most már te is.
- És én még azt hittem, hogy átlagos az életem – dörzsöltem meg az arcomat. – Az mondjuk jó hír, hogy nem tudnak róla, de Theo-t akkor sem tudná irányítani, ha tisztába lenne a helyzettel. Hallottam őket beszélgetni és Theodore nem bízik benne.
- Akkor is más lenne, ha tudná, hogy ő az apja.
- Akkor az lenne a legjobb, ha minél előbb elmondanánk Theonak – tervezgettem – Az viszont nekünk jó, hogy Edgar nem tud róla. Nem is szabad megtudnia.
- Nem vagy rám dühös? – kérdezte félénken pár perc gondolkodás után.
- Dehogyan. Miért lennék? Ha ez megnyugtat, én is ezt tettem volna a helyedben – szorítottam meg a kezét.
- Akkor jó. Azt hittem, ha elmondom, meg fogsz utálni.
- Sosem tudnálak utálni – szorítottam meg a kezét, aztán eszembe jutott valami – De várjunk csak. Azt mondtad én két nappal előtte születtem, akkor ma nem is Theo születésnapja van, hanem az enyém? – kerekedett el a szemem.
- Igazából tegnap, mivel már elmúlt éjfél – nézett rám bocsánatkérően.
- Lemaradtam a tizenhétedik születésnapomról, ez az én formám – nevettem fel kínomban.
- Hivatalosan igen, de holnap azért lesz egy kis ünnepség – simította meg a vállam.
- De akkor Theonak lesz a születésnapja – húztam el a számat, majd mindketten elneveltük magunkat.

*

Másnap a boltban tébláboltam és azon gondolkoztam, hogy hogy beszélhetnék Theo-val, amikor egy hírnök lépett a boltba.

- Liliann Lake kisasszony!
- Mr. Nelson! – köszöntöttem egy hatalmas mosollyal legjobb barátom édesapját. – Hozott ma nekem valamit? – kérdeztem kíváncsian.
- Három levelet. És Vanessa üzeni, hogy szíveskedj hat óra után hazakerkezni, mert meglepetése van számodra.
- Rendben, és köszönöm – emeltem fel a leveleket a pultról.
- További szép születésnapot Liliann.
- Önnek pedig szép napot.

Az első borítékot Vanitól kaptam, egy születésnapos köszöntő volt benne egy szépen leprévelt virággal.

A második egy levél Willtől. A báli hallgatóság után meg is lepődtem volna, ha nem küld levelet.

Drága Lil!
Szeretnék meghívni egy találkozóra,
ma fél ötre a kistérségi szökőkúthoz. Fontos dologról lenne szó.
Will
Utóirat: Boldog születésnapot.

Hát ez szuper. Most ki kell találnom, hogy mégis, hogy fogom elutasítani a legjobb barátom lánykérését, úgy, hogy ne bántsam meg, mert inkább a féltestvéréhez mennék feleségül. Ennek sehogy sem lesz jó a vége. Nagyot sóhajtván az utolsó borítékot is kibontottam.

Kedves Liliann!
Sajnálom, hogy nem tudtunk a bálon sok időt tölteni. Közben megtudtam, hogy ma van a születésnapod és szeretnék meglepni valamivel.
Találkozunk fél ötkor a kistérségi szökőkútnál.
Theo

Neneneneneneneeee. Hogy a franc egye meg ezt a napot. Így nehezebb lesz, mint elsőre gondoltam – csóváltam a fejemet, miközben fel alá járkáltam. Majd hirtelen megtorpantam – Mit is mondott Theo amikor rákérdeztem? Hogy teljesen komolyan gondolja azt, hogy ha kell, előbb kéri meg a kezemet, mint Will. Hát. Rosszabb már úgysem lehet.

*

Négy óra húsz perckor zártam be a boltot, és az egyik kisebb tér felé vettem az irányt, ahol a szerelmesek szökőkútja található. Már a helyszínválasztás is sugallja, hogy mi lesz ennek a délutánnak a vége. Nagyot sóhajtván ültem le a kút peremére, és kinyitottam az ölemben tartott könyvet.

Nagyjából három sort olvastam el, amikor két ellentétes irányból megérkezett a két fiú. Jól kezdődik. Felálltam és leporoltam a szoknyámat, majd a fiúk elé léptem.

- Te hogy kerülsz ide? – kérdezte Will Theo-tól.

- Én hívtam ide Lil-t, mert beszélni akartam vele. Inkább az a kérdés, hogy te mit keresel itt?

- Én is ide hívtam Lil-t, mert beszélni akartam vele – közölte Will, majd mindketten felém fordultak.

- Theo, kérlek, kicsit hagyj kettesben Willel. A boltnál várj meg, oké? – néztem kérően a fiúra.

- De – kezdett volna ellenkezni, mire csak jelentőségteljesen ránéztem, amiből megértett – Rendben – bólintott, majd egyedül hagyott minket.

- Lil, én – kezdett bele Will.
- Will figyelj – vágtam közbe – Tudom, hogy miért hívtál ide – mondtam miközben a számat rágcsáltam belülről.
- Tudod? – vonta fel a szemöldökét.
- Igen, de, nem mondhatok igent, mert a szívem már másé. Sajnálom.
- Öhm. Oké. Most már nem fogsz a szavamba vágni, ugye? – kérdezte kissé szórakozottan.
- Nem – ráztam meg a fejemet.
- Köszönöm. Szóval, csak azt akartam mondani, hogy apám azt akarja, hogy kérjem meg a kezedet, de én nem akarom, mert tudom, hogy szerelmes vagy Theodore-ba, és őszintén szólva, nekem is van valakim.
- Ó – reagáltam le.
- Bizony ó – nevetett fel.
- Sajnálom, én azt hittem... Bocsáss meg – ráztam meg a fejemet mosolyogva.
- Tényleg azt hitted, hogy meg akarom kérni a kezed?
- Hát, apád eléggé magabiztosnak látszott, amikor ezzel hengegett.
- Igen, azt hiszem, nem lesz túl boldog, amikor megtudja, hogy Vanessa kezét kértem meg a tiéd helyett – mondta, majd elsápadt amikor felfogta, hogy mit is mondott.
- Mi? – ráncoltam össze a homlokomat – Vanessa? Mármost a legjobb barátnőm Vanessa? De... ő... Andrew... – hebegtem össze vissza, majd tágra nyílt szemmel néztem az előttem álló, tarkóját vakaró fiúra – Te vagy Andrew?
- Sajnálom – húzta el a száját.
- Oké, veletek még később számolok, de most engem vár Theo, neked pedig menned kell, hogy megkérdd a legjobb barátnőm kezét.
- Te vagy a legjobb Lil – ölelt meg.
- Menj már – nevettem fel, majd mindketten ellentétes irányba távoztunk.

*

- Azt hittem, hogy már meg is feledkeztél rólam – mosolyodott el Theo, amikor odaértem hozzá.
- Nem tudnék megfeledkezni rólad – mondtam, kicsit elvörösödve.
- Mit válaszoltál neki? – komorodott el.
- Hát, ha megkérdezett volna, akkor is nemet mondtam volna.
- Nem kérdezett meg? – vonta fel a szemöldökét, de éreztem a hangjában, hogy megkönnyebbült.
- Nem. Tervezett lánykérést, csak épp nem velem.
- Akkor mégis kivel?
- Vanessával.

- A legjobb barátnőddel? De azt mondtad, hogy neki van valami Andrew nevű udvarlója.
- Kiderült, hogy az Andrew nevű udvarló Will.
- Á, így már világos.
- Amúgy én is akartam veled beszélni egy fontos dologról – váltottam témát – Hatig van időnk, mert akkorra várnak haza.
- Rendben.
- Szerintem menjünk be, mert ehhez muszáj ülnöd – nyitottam ki a virágüzlet ajtaját.
- _o_
- Remélem, hogy érthetően fogalmaztam – fejeztem be a beszédet. Theo csak meredten nézett rám. Még csak nem is pislogott.
- Aha.
- Theo, minden oké? Sajnálom, hogy így rád zúdítottam az egészet, de minél hamarabb meg kellett, hogy tudd.
- Aha.
- Tudom, hogy így elsőre megrázó, és kicsit felfoghatatlan, de hinned kell nekem.
- Aha.
- Nincs más hozzáfűzni valód?
- Hát, ööö...
- Sokra megyek veled – fújttam.
- A bálon azt mondtad, hogy anyukád inkább elcserélne, minthogy házasságba kényszerítsen, emlékszel?
- Úgy látszik, hogy igazam volt.
- Megmondom őszintén, nem számoltam vele, hogy komolyan vegyelek ezzel a kijelentéssel.
- Senki sem számol azzal, hogy az anyja elcseréli egy másik gyerekkel – vontam meg a vállamat – Ugye nem vagy mérges?
- Nem... nem tudom, hogy mit érzek. Egy órával ezelőtt még én voltam Theodore Barrington herceg, a trónörökös. Most, most pedig Theo Lake, a fattyú.
- És mégis kit érdekel?
- A társadalmat.
- De engem nem – fogtam meg a kezét – És senki nem tudja meg. Ha megkéred a kezem, akkor senki nem fogja észrevenni, hogy nem vagy herceg.
- Ezért akarod, hogy feleségül vegyelek?
- Nem, persze, hogy nem. Én arra akarok kilyukadni, hogy ha elveszel feleségül, akkor is te maradsz a trónörökös és a népnek semmi nem fog feltűnni.
- És hozzáam akarsz jönni azok után, amit az apám csinált?
- Theo, figyelj rám. Te nem az apád vagy. Nem érdekelnek a felmenőid. Azért akarok hozzád menni, mert szeretlek – vallottam be.

- Én is azért akarlak elvenni, mert szeretlek.
- Akkor megcsókolsz végre? – kérdeztem, át sem gondolva a mondanivalómat, mire Theo közelebb húzott magához, de pár centire tőlem megállt és pimaszul elvigyorodott.
- Ez parancs, a hercegnőtől? – kérdezte halkán, közben a lehelete a számat csiklandozta.
- Még hozzá nyomós érvel – mosolyodtam el, ő válasz helyett inkább kitöltötte a köztünk lévő távolságot és szenvedélyesen megcsókolt. Erre a pillanatra vártam, mióta betette a lábát ebbe az üzletbe.

*

Mikor benyitottam a bejárati ajtón, sötétség fogadott, ezért intettem Theonak, hogy várjon kint az előszobában, én pedig beléptem a konyhába. Ledobtam a táskámat az egyik székre, a következő pillanatban felkapcsolódott a lámpa és megláttam az asztal másik végén Vanit, Willt és Samanthát. Az egész helység színes szalagokkal, léggömbökkel és papírfüzérekkel volt tele aggatva.

- Boldog születésnapot! – mondták egyszerre, majd az asztalt megke-rülve mindhárman megöleltek.
- Nagyon kedvesek vagytok. Nem is tudom, mit mondhatnék. Köszö-nöm – hatódtam meg.
- Majd akkor örülj, amikor meglátod, hogy mit kapsz tőlem ajándék-ba – nyújtott át egy kisebb dobozkat Vanessa.
- Vani! – sikkantottam mikor megláttam az ezüst karkötőt egy gyö-nyörű tiara medállal – Ezt nem fogadhatom el. Biztos egy vagyonba került.
- Szó sem lehet visszautasításról. És ez egyfajta bocsánatkérés is.
- Ezesetben muszáj lesz elfogadnom – mosolyogtam a legjobb barát-nőmre, majd az ékszert az asztalra téve Samanthához fordultam.
- Tudom, hogy én vagyok az ünnepelet, de hoztam neked valakit – fog-tam meg a kezét, mire elkerekedett szemekkel nézett rám – Gyere be! – szóltam ki a fiúnak, még mindig a nevelő anyám arcát fürkészve. Ahogy Theo belépett a helyiségbe Samantha szeme megtelt könnyek-vel, amik apró cseppekben gördültek le orcáján, közben pedig a szája elé kapta a kezét.
- Anya? – kérdezte félénken a fiú, mire az előttem álló nő még erő-sebben megszorította a kezemet, majd minden válasz nélkül ellépett mellettem és a karjaiba zárta a fiát.
- Lil – fordult hozzám Samantha még mindig könnyes szemmel – Fo-galmam sincs, hogy köszönhetném ezt meg neked.
- Ha megengeded, hogy hozzámenjek a fiadhoz, azzal minden álmo-mat valóra válthatod.

- Mi sem lenne nagyobb megtiszteltetés.
- De természetesen, csak akkor, ha ma még meg is kéri a kezemet – szúrta oda csak úgy mellékesen, közben pedig kihívóan néztem Theo-ra.
- A hercegnő, már megint parancsolgat – mosolygott hitetlenkedve a fiú.
- Öhm... bocsi, nem szeretném elrontani a pillanatot, de megkérdezhetem, hogy miről maradtunk le? – szólalt meg Vani, mellette pedig Will szaporán bólogott.
- Upsz. Bocsi. Nagyvonalakban annyi, hogy amikor megszülettünk, kicseréltek minket, szóval én vagyok a hercegnő, Theo pedig Samantha fia – magyaráztam, aztán félve Theo-ra pillantottam, aki csak bólintott – Nem melleleg a féltestvéred – tettem hozzá Willre nézve.
- Ó - reagálta le a fiú.
- Ó, bizony – bólogattam.
- És gondolom, van valami oka annak, hogy el lettetek cserélve – puhatolózott Vanessa.
- Igen van – sóhajtottam.
- Az ok, pedig az apánk - vette át a szót Theo, ami miatt nagyon hálás voltam.
- De hát, a szüleink jó kapcsolatban vannak egymással – értetlenkedett Will.
- Apánk nagyon jó színész és azt mutatja kifelé, hogy milyen jó barátok. Közben pedig féltékeny és ő akar uralkodni.
- De az képtelenség! És ezt ő is tudja – védekezett rögtön Will.
- Szerinted miért akarta annyira, hogy elvegyél feleségül? – kérdeztem, ő pedig elkerekedett szemekkel nézett rám.
- Irányítani akart volna, miután megkoronáznak. Mióta az eszemet tudom, ő irányítja az életemet, én pedig semmit nem teszek ellene.
- Ez nem igaz. Már most szembeszálltal vele – fogta meg a kezét Vani.
- Na, igen. Ti ketten – tettem csípőre a kezemet.
- Mi tényleg el akartuk mondani, csak először egy kicsit kettesben akartunk lenni, aztán meg már olyan soká tartott, hogy féltem, hogy fogsz reagálni.
- A két legjobb barátom egymásra talált, ennél nem is lehetne nagyobb a boldogságom – szorítottam meg Vanessa kezét.
- Örülök, hogy nem haragszol rájuk, de most ki kéne találnunk, hogy mit fogunk csinálni – rángatott vissza a valóságba Theo.
- Beszélünk kell az apámmal. Még hozzá sürgősen – sóhajtottam, a többiek pedig egyetértően bólintottak.

*

A szobámban pakolásztam, amikor kopogtak.

- Igen?
- Szia. Bejöhetek? – jelent meg Theo az ajtóban.
- Persze – bólintottam, miközben becsuktam a ruhásszekrényemet.
- Tényleg leléptél a saját szülinapodról? – jött be.
- Először is ma nem is az én szülinapom van, hanem a tiéd, másodszor Vani és Will szemén most rózsaszín köd van és egymással vannak elfoglalva. Neked pedig sok bepótolni valód van anyukáddal.
- Igen, ez mind igaz, de veled is szeretnék egy kicsit több időt tölteni – lépett hozzám közelebb.
- Az érzés kölcsönös – mosolyogtam rá.
- Nem mellesleg még nem kaptad meg tőlem az ajándéodat – nyúlt be a zsebébe, amiből egy kicsiny bársony dobozt húzott elő.
- Szóval te is készültél lánykéréssel.
- Igen és reménykedem benne, hogy engem megajándékozol egy beleegyező válasszal.
- Ezek után ki mondhatna neked nemet – nevettem el magamat, majd oda nyújtottam neki a kezemet, Theo pedig felhúzta az ujjamra a gyűrűt.
- Akkor ez most már hivatalos? – kérdeztem, de a tekintetemet le sem vettem az ujjamon csillogó ezüst karikáról.
- Még nem teljesen – ragadta meg a derekamat és magához húzva megcsókolt.
- Lil – nyitott be hirtelen Samantha, mi pedig abban a pillanatban szétrebbentünk, mint a riadt verebek.
- Anya! – méltatlankodtunk egyszerre Theo-val.
- Bocsánat, megszokás – szabadkoztam, Samantha pedig csípőre tett kézzel nézett rám.
- Az egyik gerlepár odalent, a másik idefent. Szerintem az lenne a legjobb, ha mára érzékeny búcsút vennétek egymástól és holnap folytatnátok. Miután beszéltünk a királlyal.
- Akkor azt hiszem, hogy én most megyek – dörzsölte meg a tarkóját Theo, majd adott egy puszit az arcomra, egyet az anyjára és már el is tűnt.
- Mit akartál mondani? – kérdeztem, miközben leültem az ágyamra, Samantha pedig mellém telepedett.
- Azt akartam megkérdezni, hogy érzed magad. Mármint ezzel az egésszel kapcsolatban.
- Azt hiszem, rendben vagyok érzelmileg. Inkább kérdéseim vannak.
- Csak bátran.
- Miért mondtál igen a királynénak, miért mentél bele, hogy elcseréld a gyermekedet?
- Mert adni akartam a gyermekemnek egy lehetőséget a jobb életre. A szüleim nagyon szegények voltak. Anyám korán meghalt és én már tíz évesen dolgoztam, hogy boldogulhassunk az apámmal. De miután

a gróf kidobott, semmi esélyt nem láttam arra, hogy egyedül eltartsam a gyermekemet. A királyné ajánlata volt az utolsó reményem, hiszen így mindkettőtöknek megadatott, hogy jó környezetben nőjete fel.

- Köszönöm, hogy ezt elmondtad nekem – mosolyogtam rá, ő pedig megszorította a kezemet, majd egyedül hagyott a gondolataimmal.

*

Amint kiléptem a trónteremből, a kertbe siettem, ahol Theo tartózkodott.

- Theo! Theo! – kiáltottam a fiúnak, amikor megláttam, amint fel s alá sétálgat a nagy tölgy tövében.

- Lil! Mondd már! Mi történt? Minden rendben? – bombázott a kérdéseivel.

- Igen, minden a legnagyobb rendben – mosolyodtam el – Apám most hívatta a grófot.

- De mi történt?

- Elmondtuk, mármint az anyukáink elmondtak mindent apámnak. Először természetesen dühös volt, aztán megértett mindent.

- Megtudtad, hogy a gróf mivel tartotta sakkban a királynét?

- Igen. Húsz évvel ezelőtt a nagyapám, az apám és ő vadászni mentek. Amikor megálltak egy pihenőre, iszogattak egy kicsit. Hirtelen a nagypám összeesett és meghalt. Kiderült, hogy mérég került az italába. Itt az volt a bökkenő, hogy apámtól kapta a kupáját.

- Vagyis a gróf azt mondta édesanyádnak, hogy a király meggyilkolta a saját apját, azért, hogy ő ülhessen a trónra?

- Pontosan, és azzal fenyegette meg, hogy ha nem tesz eleget a kérésének, ki fog tudódni és akkor felségárulásért apám és az összes hozzátartozója fejét veszik.

- De ez már nem történhet meg ugye?

- Nem – sóhajtottam – Edgart egyenesen a börtönbe viszik és holnap lesz a kihallgatása – magyaráztam – És még ma visszaköltözünk a kastélyba édesanyáddal.

- Ez nagyszerű.

- Jut eszembe, apám beszélni kíván veled.

- Sejtettem.

- Nagyjából most – tettem hozzá.

- Akkor ne várokoztassuk meg – nyújtotta felém a karját, én pedig belékarolva hagytam, hogy befele vezessen.

Amikor beléptünk a trónterembe minden szempár ránk szegeződött.

- Á, a fiatalok – köszöntött minket apám egy hatalmas mosollyal az arcán.

- Felség – hajolt meg Theo.

- Drága fiam – tette a kezét a fiú vállára – Attól még, hogy nem vagy a

vérem, fiamnak tekintelek. Semmit sem számít, hogy ki az igazi apád, mert nem ő nevelt fel, hanem én. És szívből örülök neki, hogy megkérted a lányom kezét. Így már ténylegesen is családtag vagy.

- Akkor megengeded, hogy hozzámenjek? – kérdeztem.

- Természetesen.

- Köszönöm – öleltem meg.

- És mi lesz a sorsa az apámnak? – tette fel a kérdést Theo, ami engem is foglalkoztatott.

- Élete hátralévő részét a börtönben fogja tölteni.

- Mi van akkor, ha valahogy kiszivároztatja a hazugságait? – aggodal-maskodtam.

- Nem fogja. Teszek róla – jelentette ki jelentőségteljesen.

- Akkor most már minden rendben lesz?

- Igen drágám, minden a legnagyobb rendben lesz – lépett mellénk anyám, Samanthával együtt.

És ahogy ott álltam Theodore mellett, úgy éreztem, otthon vagyok. Nem a hely, vagy a társadalmi helyzet, hanem az emberek miatt, akik körülvettek.

VÉGE

Gollob Imola (9.D) *Metró*

A KKG 2022.évi Alkotói pályázatának 1. helyezettje

Hazafelé. Csattog a cipőm az esőben. Kerülgetem a forgatagot és azon gondolkodom, milyen lenne egész nap sötétségben. Szörnyű.

Sietek, hogy minél előbb otthon legyek. A kezeim átfagytak, pedig kesztyűt is vettem fel. A tömeg csak úgy hömpölyög itt, a Deák téren. Sodródok az árral. Ha megfigyelem az embereket, elveszve érzem magam köztük. Csak egy pont vagyok, aki megy előre.

Esernyők ütődnek egymáshoz, a tócsák megremegnek az esőcseppektől. Rengetegen várják a metrópótlót. Csatlakozom hozzájuk és elkezdek zenét hallgatni. A buszon elég nehéz ülőhelyet találni, de sikerül. Bámulok ki az ablakon. Milyen világban élek? Vajon van több dimenzió? Van feladatunk? Csak magamtól kérdezhetem.

A Lehel térig sok mindent látok. Ez a mi bolygónk. A buszból kilépve újra megcsap a hideg levegő, az esernyők kitarulkoznak, és csak repülnek. Repülnek a metróaluljáróba. A metróra átszállva furcsa érzésem támad. Milyen lehet ilyen helyen élni? Egy sötét lyukban.

Kicsit lehunyom a szemem, így merengek. A lábujjaimban érzem a zene ritmusát. A kezeim átmelegednek, és új erőre kapnak. Hamarosan le kell szállnom. De most jól érzem magam itt. Mindent ki tudok zárni a világból. Az én világomból.

Sokáig lehet lehunyva a szemem. Mióta is? Talán pár perce. Aztán kinyitom és csak meredek magam elé. Lelassul a szívverésem, nem tudok magamhoz térni. Hol vagyok? Egyedül, csak azt tudom, a metróban. De nem az újpesti végállomáson. Világos van, a lámpák mégsem égnek. Talán csak képzelődök.

Felállok, átnézek a másik vagonba, de ott sincs senki más. Csak én. Ez biztos egy álom. Vagy nem? Az üvegen át látom a borús égboltot, és... És egy lányt. Szemben áll velem, én bent, ő kint. A kezem az ajtónyitó gomb után nyúl. Kinyitom a vagon.

A lány csak néz. Ébenfekete haj hullik a vállára, szemei pedig a végételenbe tekintenek. Éjfeketék. Mosolyog, hátralép és engedi, hogy kilépjek a járműből.

-Szia! – köszön – Auróra vagyok. És te?

Semmit sem tudok kinyögni. Állok és kikerekedett szemekkel bámulom őt. Nagyon különösen érzem magam.

-Én... én Zsófi vagyok – szólalok meg végre – Hol vagyok?

-Metróban. Gyere, kövess – megrántja a kezem és már húz is maga után. Próbálok vele lépést tartani, de nem egyszerű.

Ahogy nézem a környezetet, valami nagyon ismerős. A kisugárzás. Kábultan követem őt és elfog egy furcsa gondolat. Ez a lány olyan közvetlen velem. Vajon ismer engem?

Egyre gyorsabban megyünk. Ahogy körbenézek, magas házakat látok, amelyek olyanok, mint a budapesti bérházak. Sötét van, így elég nehéz bármit is kivenni. Levegő után kapkodok, a szívem egyre hevesebben ver, és próbálok szólni a lánynak, Aurórának.

Cikázunk a sikátorokban, úgy suhanunk, mint két nyílvevő. Nem tudom mióta futhatunk így, talán percek óta, de a táj ugyanolyan. Sötét, rémisztő, kihalt. Auróra nem fordul hátra.

A metrón hallgatott zenék egyszer csak felcsendülnek bennem, mindenhol. Csak arra tudok koncentrálni, ami bennem van. Már nem látom a körülöttem lévő világot, túl fáradt vagyok. Félek.

Kezdünk lelassulni egy szűk utca mélyén. Auróra hátranéz és beránt egy kapu alá. Kinyitja az ajtót és húz maga után a sötétbe. Pár pillanatra csak a kettőnk lélegzetét hallom. A lány elengedi a csuklóm és meggyújt egy gyertyát.

- Itt már beszélhetek – suttogja. – Nem szabadott volna ott lennem az állomáson, főleg idehozni téged. Auróra vagyok, a fenti világban Hajnal a nevem. Vagyis csak volt – szomorúan lenéz a gyertyára, majd folytatja. – Bocsánat, ha megijesztettelek, csak végre van egy reményforrás. Talán te segíteni tudsz rajtam.

- Hol vagyunk? – kérdezem félénken.

- Metróban, egy lehetetlen városban – válaszolta suttogva, majd folytatta. – Később többet is mondhatok, de itt nem vagyunk biztonságban. Most húzd magadra ezt és addig le ne vedd, míg nem szólok!

Átad egy puha selyemből készült lepelt, és figyelem, ahogy az anyag finoman végig siklik a kezemen. Az ujjaim remegnek, a lábaim elyengülnek. Auróra közben figyel, majd mikor bólintok eloltja a gyertyát és újra kiránt a sötétségbe.

*

Megállunk, majd ütést érzek a tarkómon. Eszméletemet veszem és csak zuhanok. Zuhanok minden idők legsötétebb repedésébe. Mikor felébredek a földön találok magam, de egyedül vagyok. Auróra sehol sincs. Lassan feltérdelek és körbenézek. Nincs sötét, sőt ellenkezőleg. Világos van, kicsit borult az ég. De nem látom a Napot.

Házak tornyosulnak fölöttem és síri csönd van. A szomszédos utcában alakokat látok meg, gyorsan haladnak egységes akatatókakkal. Mindegyiknek fekete haja és szeme van. Mint a lánynak. Hátborzongató, ahogy kifejezéstelen arcukkal bámulnak előre és még a cipőjük kopogása sem hallatszik.

Fölállok és újra szétnézek. Elindulok az egyik irányba, tekintetemmel Aurórárt keresem. Visszapillantok arra a pontra, ahol leüjtöttek, és a földön egy tárgyat veszek észre. Odarohanok és távolabbról fürkészem. Megbökösöm a lábammal, majd lehajolok és felveszem. Finoman belecúsztatom a kezembe.

Ez egy medál lehet, vagy nem is tudom. Arany előlapja gyönyörűen csillog a halovány fényben. Egy résre lelek rá a közepén és megpróbálom kinyitni, de nem megy. Nem akarom fessegetni, de aztán egy hirtelen mozdulattal nagyon különös kép tárul elém. Egy család. Bol-

dog, életvidám emberek. Négyen vannak és az egyik lány valahonnan nagyon ismerős nekem. Várjunk csak... Auróra! Auróra van a képen a családjával. De itt nem fekete a haja, a szeme sem.

Kábultan lépkedek tovább az utcán, a lepel még mindig takar engem. A markomban szorítom a medált. Körbe-körbe nézek, de sehol nem látom a lányt. Az alakok rám se hederítenek, szabályosan haladnak egymás mellett. De a tömegben feltűnik egy különös szerzet.

A lepel most úgy takar engem, hogy még a hajam sem látszódik ki. Csak a saját lépteimet hallok, a tömeg síri csöndben hömpölyög. A furcsa alak előttem halad, és próbálom őt követni. Gyorsan suhan az emberek között.

Hirtelen befordul egy sikátorba. Egy másodpercig habozok, hogy kövessem-e őt, de a kíváncsiságom mindent eldönt. A sötét, szűk utca végtelen hosszúságba nyúlik. Lábam alatt a macskakő tele van lyukakkal, így figyelniem kell, nehogy beszoruljon a cipőm.

A különös személy már-már futva siet előttem. Váratlanul beugrik egy sötét ház kapuján, én követem.

*

Egy fájdalmas, rekedt kiáltás visszhangzik a sötét épület mélyéről. Az ismerős hang elfeledtetni velem a félelmet, így elindulok a fény irányába. Két férfi beszélgetését hallok, próbálom kivenni, hogy mi történhetett.

- Nem, nem. Itt kell maradnia. Az a medál csak bajt hoz a fejünkre – lenézek a kezemben lévő tárgyra és még szorosabban markolom.
- De elvette tőle? Nálad van a nyakék?
- Azt mondta, hogy akármilyen is, nem tudja odaadni, mert nincs nála.

Lassan fölsóhajtok és behúzódok egy sötét sarokba. Csak halvány árnyékokat látok a falon.

- Ez nem számít emberrablásnak? Szerencsétlen már egy fél órája ott jajgat.
- Bűncselekményt követett el... A másik lányt láttad, mikor leütötte őket? – a szívverésem lassúsága már fáj, azt hiszem mindjárt elájulok.
- Igen. Különös, hogy barna haja és zöld szeme volt. Őt nem akartam elhozni ide, mert az már rablásnak számít.

Némaság nehezedik a házra. Még a saját lélegzetemet se hallom.

A két férfi léptei zökkenetnek ki a saját gondolataimból. Kijönnek a szobából és elhaladnak mellettem, de nem vesznek észre. Itt az alkalom! Meg kell mentenem a fogságba esett embert. Beesonok a másik szobába és előttem Auróra áll.

- Gyere, Zsófi! – a lány magával húz és kifutunk a házból a magunkra terített lepelrel. Ő vezet engem.

- Miért raboltak el? – kérdezem.

- Nálam maradt egy kép, tudod, a medálban – szaladás közben levegővédelmi időt tart, majd folytatja. – Mikor én ide kerültem, olyan voltam és úgy is érkeztem ide, mint te.

- Szóval te is rajta maradtál a metrón?

- Igen. Nálam maradt a fotó, ami miatt tudok emlékezni a régi önmagamra. És ez büntett.

- Ha nem lenne ez a medál, semmire sem emlékeznél?

- Sajnos semmire. Ezt akarták tőlem elvenni, hogy egy napig a kép nélkül maradjak és minden emlékem odavessen.

- És hogy változtál át ilyené, amilyen most vagy?

- Huszonnégy óráig Metró városában tartózkodtam. A fotó nélkül pedig mindent elfelejtettem volna.

- Nekem még mennyi időm van?

- Összesen tizenhét perc. Úgyhogy sietnünk kell, muszáj elérnünk az utolsó metrójáratot.

Még gyorsabban futunk. A pulzusom már az egekben van. Biztos, hogy nem akarok itt maradni.

A kihalt, szűk sikátorok védelmet nyújtanak az alakok elől. A szürke ég kezd egyre sötétebbé válni. Egyszer csak fényt látunk meg az egyik utca végén. Még gyorsabbak vagyunk, a testem gondolatban már repül és szárnyalok haza.

A fényes pont egyre nagyobb és végre teljes egészében láthatjuk a világosság forrását. Egy metró tárulkozik elénk. Lassulunk, a testem visszatér a földre. Megtorpanunk a jármű előtt, megnyomom az ajtónyitó gombot és megnyugodva belépünk a vagonba.

*

- Hogyhogy eddig nem mentél haza?

Auróra szemben ül velem és csak mered maga elé. A metró szép lassan elindul.

- Nem tudtam. Csak egy olyan ember tud hazavinni, mint te. Aki még nem változott át.

A zsebemből kiviszem a medált és visszanyújtom neki. A lány rám mosolyog, boldognak tűnik, most először. Sötét haja a vállára hullik, ami kezdi visszanyerni eredeti színét. Feketéből barna lesz. Rám néz és a szeme különösen tükröződik. Lassan zöld szempárjába tudok nézni. Feláll, és az eddig feltűnően tejfehér bőre barnává válik.

A látványtól megremegek. Újra a zene hangja lüktet a halántékomban.

A metró gyorsan halad a síneken és kinézve az ablakon egyre világosabbá válnak az alagút fényei. Egy kis idő múlva látjuk meg a megállót, Újpest végállomást.

Felállunk, kezeinket egymásba csúsztatjuk, és görcsösen kapaszkodunk a korlátba. Az ajtónyitógombhoz nyúlok, és mikor leáll a jármű, megnyomom. Végre elénk tárulhat, amit úgy vártunk, az ismerős hely.

Kilépünk, körbenézünk és ledermedünk. Kezeink megfagynak, a szívverésünk leáll. Fekete hajú, fekete szemű emberek vesznek körül minket...

Gollob Imola (9.D) Egy élet

Megszületett. Négy naponan láttam őt először. Arcán két kis gödör volt, pufi kezei a pokrócot markolászták. Mikor sírva fakadt, édesanyja mindig ott termett, felvette, és megnyugtatta. Eleinte éjszakánként egy perc nyugtunk sem volt. Ahogy telt az idő, egyre nyugodtabb lett. Láttam az első mosolyát, szája szélesre húzódott, majd egy másodperc múlva bömbölésben tört ki.

Mindig ott voltam mellette, figyeltem egész életemben. Egy éves kora körül elkezdte érdekelni a világ. Szeretett volna állni ő is, mint a többi ember. Ránehezdedt a lábacskaíra, felhúzódkodott és egyszer csak sikerült neki. Majd elesett, de felállt újra, nem adta fel. Én akkor is ott voltam.

Egy idő után észrevett engem. Megállt előttem, kábultan nézett rám. Először megijedt, majd lassan megbarátkozott velem. Nap mint nap elköszönt tőlem, mosolyogva integetett.

Majd egyre kevesebbet láttam. Óvodába kezdett járni, majd mikor letelt a három év, jött az iskola. Boldogan vette föl új hátizsákját, ragyogó arccal masírozott előttem benne. Hirtelen lett kislányból nagylány. Az évek nagyon hamar elröppentek. Szerette az iskolát, a barátait, az embereket. De ez megváltozott. Gimnáziumba került, sokat tanult, nem voltak barátnői. Mindenkitől eltávolodott, csak tőlem nem. Egyre közelebb került hozzám. Ismertem minden porcikáját, arcának összes rezdülését.

Láttam őt sírni, keservesen zokogni. Emlékszem, szemben állt velem. Csak nézett rám, én is rá. Majd azt kérdezte tőlem: „Miért?” Nem értettem, nem tudtam akkor, hogy mi jár a fejében. Fájdalmas volt látni őt.

Később egyre kevesebbet találkoztunk, lecserélt engem új barátokra. Kezdett nagyon megváltozni kívülről, belülről. Bulizni járt, minden szombaton későn jött haza. A szüleivel nagyon sokat veszekedett. Ajtócsapkodás, üvöltözés. Nem akartam hallani, de muszáj volt elviselnem.

Lassacskán érkezett a gimnáziumi szalagavatója. Gyönyörű ruhája volt. Nem tudtam elmenni az ünnepélyre. Nem sokkal később elballagott és érkezett az érettségi. Aznap reggel szorongva nézett felém. Tudtam, hogy ez a „félek” kifejezés az arcán.

Aztán ahogy az érettségim, később az egyetemen is tökéletesen teljesített. Nehéznek tündek a vizsgák, bár az igazi problémák jóval később jöttek.

Előtte megtalálta a szerelem. Addig is volt pár barátja, velük nem találkoztam. Az első komoly párja egy magas, barna hajú fiatalember volt. Pár hét után ismerhettem meg. Nagy szerelem volt, és az is maradt.

Éreztem, hogy el akar menni otthonról. Egy szép májusi napon be szálltunk a kocsijába és megérkeztünk az új házába. Hárman éldegéltünk egy darabig, majd jött az újabb boldogság. Sokáig élete egyik legszebb napjának tartotta. Gyönyörű fehér ruhája ragyogott. Elém perdült, köszönt, majd elsietett. Az esküvőjén sem lehettem ott.

Egy idő után észrevettem, hogy változik a teste. A hasa napról napra, hétről hétre, hónapról hónapra egyre nagyobb lett. A kilenc hónap alatt annyit volt velem, mint kiskorában. Újra együtt ettünk, sírtunk, neveltünk. Reménytelenül sokat. Majd egy nap fájdalommal küzdve sietett a kórházba és egy új életet hozott világra.

Öt naposan láttam először. A nő boldogan fogta karjaiban, fáradt szemem láttam az anyai szeretet első jeleit. Az éjszakák nagyon nehezek voltak. Nehezebbek, mint harminc éve. Ezután is sokat volt velem.

Az idő gyorsan repült. Látszólag minden rendben volt, de én tudtam, hogy semmi sincs. Sokat veszekedtek, egyre többet. A kisleányt sajnáltam a legjobban, csak ült mellettem, sírásra húzódtott a szája minden alkalommal.

Aztán vége lett a rengeteg vitának. Válás. Szörnyen nehéz volt, de legalább vége. Vége mindennek. A nő akkor újra elém állt, és újra megkérdezte tőlem: „Miért?” Nem tudtam a választ.

A további ötven évben elköltöztem, egy ideig a pincében, majd a padláson laktam. Túl hosszú volt a magány. Vártam a nőre, a lányra, életem értelmére. Aztán eljött értem. Mikor rám nézett, tudtam, hogy bocsánatot fog kérni. Vagyis csak azt hittem. Kivitt az udvarra, majd elhajtott magától. Szilánkokra törtem szét.

Tartalom

Winkler Ágnes: <i>Előszó</i>	3
Bolla Dorina Jada 11.b	4
<i>Rejtélyes mindenség Miért? Hontalanul Melyiket?</i>	
Jászkai Kinga 7.d	8
<i>Haikuk</i>	
Polonkai Dorka 11.b	11
<i>Pesti psziché</i>	
Beke Marcell 12.b	11
<i>Fényes</i>	
Tölgyesi Lili 9.b	12
<i>Az éj közeledtével</i>	
Dudás Zita 12.d	12
<i>Különös találkozás Messze szakadt hazánkfiái</i>	
Kiss Boglárka 10.c	18
<i>Eső Suttogás</i>	
Soós Kitti 10.b	19
<i>Tükörkép Nyomok</i>	
Saad Anna 11.c	21
<i>19:10 Gyöngy Gondolatok 1 Gondolatok 2 Gondolatok 3</i>	
Tarpay Patrik 10.a	32
<i>Üvegszilánkok élein Miért tegyek, ha van szám is? A 100-as zsebkendő tasak hátoldala Tudom, utáltok</i>	
Németh Fanni Hajnalka 9.d	35
<i>Darab</i>	
Uzoni-Kovács Eszter 10.c	35
<i>Mama</i>	
Szász András 8.c	37
<i>Reményteli világ?</i>	
Kiss Jagoda 9.d	37
<i>Elbocsájtó, szép, elküldetlen üzenet</i>	
Lotz Gréta 9.d	39
<i>Kiállítás egy lélekről Bongyori</i>	
Tornyai Laura 12.a	45
<i>A királyi titok</i>	
Gollob Imola 9.d	72
<i>Metro Egy élet</i>	

Kiadó: Újpesti Könyves Kálmán Gimnázium

Szerkesztő: P. Szabó Melinda

Tördelés és nyomdai előkészítés: Siegler Anna

Borítóterv: Zobory György

Nyomta és kötötte: Biro Family Nyomda és Kiadó, Újpest

©Újpesti Könyves Kálmán Gimnázium